

ТАРИФНА «ВІЙНА» НА ПОРОЗІ

Президент Дональд Трамп повторив свою заяву, що Канада має стати 51-им штатом США. Про це він написав у своїй мережі «Truth Social».

«Ми платимо сотні мільярдів доларів, щоб СУБСИДУВАТИ Канаду. Чому? Причин немає. Нам не потрібно нічого, що є у них», — написав Трамп.

Він додав, що США мають необмежену енергію, повинні виготовляти власні автомобілі та мають більше деревини, ніж можуть використати.

«Без цієї величезної субсидії Канада перестане існувати як життєздатна країна. Жорстоко, але правда! Тому Канада має стати нашим омріяним 51-м штатом. Значно нижчі податки та кращий військовий захист для народу Канади — І ЖОДНИХ ТАРИФІВ!» — написав президент Трамп.

Як відомо, президент США Дональд Трамп підписав у суботу, 1 лютого виконавчий указ, згідно з яким із вівторка, 4 лютого, запроваджуються 25% мита на імпорту з Канади та Мексики та 10% мита на товари з Китаю.

У той час як на канадські товари буде встановлено 25% мито, за словами Трампа, на імпорту канадської сировини нафти, він встановить 10% мита. Мито на мексиканські енергоносії встановлюється на рівні 25%. Тільки для Канади Трамп скасував звільнення від мінімального мита, яке накладається на поставки вартістю менше 800 доларів.

Прем'єр-міністр Канади Джастин Трюдо заявив, що Канада відповість на дії США 25% митами на американські товари, заявивши, що вони стосуватимуться американських товарів на суму 155 мільярдів доларів, причому мита на 30 мільярдів доларів набудуть чинності вже у вівторок, 4 лютого, а мита на інші 125 мільярдів доларів запрацюють через 21 день.

Він також сказав, що Канада розглядає немитні заходи, можливо, пов'язані з важливими корисними копалинами, енергетикою та іншими галузями співпраці.

Прем'єр-міністр Канади Джастин Трюдо

раніше відкинув ідею приєднання Канади до США.

«Немає жодного шансу на те, що Канада стане частиною Сполучених Штатів. Працівники та громади в обох наших країнах отримують вигоду від того, що вони є найбільшим партнером у торгівлі та безпеці», — написав він у мережі «X» 7 січня.

Ідею приєднання Канади до США відкидає також і ймовірний наступник Трюдо на посаді прем'єр-міністра країни, лідер канадської опозиції, голова Консервативної партії Канади П'єр Пульєвр.

«Канада ніколи не стане 51-м штатом. Крапка», — написав він 7 січня у мережі «X».

«Голос Америки»
Фото: «Главком»

* * *

Тим часом прем'єри провінцій Онтаріо, Бритійська Колумбія і Квебек заявили про зняття з прилавків крамниць алкоголю американського виробництва і закликали канадських покупців пильно приглянутися до вироблених товарів, які вони купують.

«Ми йдемо на крок далі. Ми розірвемо контракт провінції зі Starlink. Онтаріо не буде мати справу з людьми, які віддано прагнуть знищити нашу економіку», — сказав прем'єр Онтаріо Даг Форд.

Фото: «Суспільне»

ЗАКРИЛИ ШТАБ- КВАРТИРУ «USAID» У ВАШИНГТОНІ

Центральне бюро Агентства США з міжнародного розвитку не відкрило свої двері 3 лютого, його працівники отримали сповіщення не виходити на роботу.

Про це повідомляє «CNN», передає «Укрінформ».

«У Вашингтоні штаб-квартира USAID була закрита сьогодні, а співробітникам було наказано в електронному листі залишатися вдома. Логотипи, а також фотографії, як надається допомога, були зняті зі стін будівлі», — йдеться в публікації.

Основний сайт «USAID» та сторінки агентства у соціальних мережах припинили роботу.

Агентство США з міжнародного розвитку опинилося в центрі зусиль нової адміністрації щодо скорочення витрат федерального бюджету. Трамп та його союзники заявляли, що агентство, яке було створене Конгресом як незалежний орган, насправді є однопартійною ініціативою, яка, мовляв, сприяє демократам. Припускають, що Трамп може ліквідувати агентство та передати його функції Державному департаменту США.

Минулого тижня адміністрація президента США відправила у вимушену відпустку близько сотні співробітників «USAID» та заявила, що вивчає можливість реорганізації цієї структури.

Агентство займається фінансовою підтримкою різних програм в усьому світі. Серед них — охорона здоров'я жінок у зонах конфліктів, доступ до чистої води, лікування ВІЛ/СНІДу, енергетична безпека, антикорупційні зусилля.

«Укрінформ»

ПРЕЗИДЕНТ НА АСКОЛЬДОВІЙ МОГИЛІ УШАНУВАВ ПАМ'ЯТЬ ГЕРОЇВ КРУТ

У День пам'яті Героїв Крут Президент України Володимир Зеленський ушанував пам'ять тих, хто стримував наступ більшовиків на Київ 29 січня 1918 року. Церемонія відбулася біля пам'ятного хреста Героям Крут на Аскольдовій могилі у Києві.

Після завершення церемонії Голова держави поспілкувався з мамою загиблого Героя України, льотчика-винищувача Андрія Пільщикова (позивний Джус) Лілією Авер'яноюю поблизу церкви Святого Миколая на Аскольдовій могилі.

Володимир Зеленський ушанував пам'ять Андрія Пільщикова, а також полеглого під Іловайськом у серпні 2014 року Марка Паславського; учасника Революції Гідності, загиблого під час пожежі в Будинку профспілок у лютому 2014-го Олександра Клітинського; Героя України, командира

штурмового батальйону «Вовки Да Вінчі» Дмитра Коцюбайла (позивний Да Вінчі), який загинув у березні 2023-го під Бахмутом, та громадського активіста й воїна 59-ї окремої штурмової бригади імені Якова Гандзюка Павла Петриченка, який загинув торік у квітні під час виконання бойового завдання на Донеччині.

Текст і фото: ОПУ

«ЯКЩО ЗАВТРА ПІВ АРМІЇ ПІДЕ ДОДОМУ, ТО ТРЕБА БУЛО ЗДАВАТИСЬ В ПЕРШИЙ ДЕНЬ»

Володимир Зеленський дав інтерв'ю італійській журналістці Чечілії Салі, яку нещодавно звільнили з в'язниці в Ірані. Серед іншого президент України розповів про потребу мобілізації та швидкого завершення війни, адже інакше ніяк не можна повернути додому людей, які вже багато років воюють на фронті.

Чечілія Сала запитала Зеленського про проблеми мобілізації, що люди не хочуть йти до армії у тому числі через те, що не розуміють, на який строк вони потрапляють до війська.

"На початку війни був виклик, більша частина країни була окупована, столиця була за крок до захоплення. З окупацією Києва ми б програли Україну", — почав відповідати президент.

Він нагадав, що всі люди тоді об'єдналися — і хто вмів, і хто не вмів воювати. Тоді було дуже багато добровольців.

"А потім війна стає довга, вона втомлює будь-яку людину, всі захищають, як можуть", — продовжив президент.

Він нагадав, що в Україні за законом мобілізують чоловіків з 25 років, і мобілізація триває.

"У військових є ротації та відпустки, але цього недостатньо. Треба працювати над якістю, є питання

щодо того, як повернутись додому і не повертатись на фронт. Запит такий є, але закон цього не передбачає. Восенний стан передбачає мобілізацію людей і всіх ресурсів", — додав він.

Саме через цей виклик війни і неможливість повернутись її потрібно швидше закінчити і примусити росію закінчити цю війну, твердить Зеленський.

"Бо ми захищаємось. Якщо завтра половина армії просто піде додому, тоді треба було здаватись в перший день (вторгнення росії. — Ред.)", — зробив різку заяву президент.

"Якщо завтра половина людей піде додому, то путін нас усіх уб'є. Хто не зможе побігти за кордон. Хто буде не погоджуватись, вони нас вб'ють. Там де були росіяни, там вони все зруйнували і вбивали людей. А хто поїхав — втратили все", — пояснив Зеленський.

«ВВС-Україна»

СЛОВАЦЬКИЙ ВІЦЕСПІКЕР ОБУРИВСЯ, ЩО В АУШВІЦ ЗАПРОСИЛИ «ПРИХИЛЬНИКА БАНДЕРИ», А НЕ РФ

Віцеспікер парламенту Словаччини Андрей Данко, який недавно їздив до Москви з візитом, бідкається, що росію не запросили на відзначення 80-ї річниці визволення нацистського табору Аушвіц-Біркенау.

Джерело: "Європейська правда" з посиланням на пост Данко у "Telegram".

Деталі: Словацькому віцеспікеру прикро, що в першому ряду під час урочистостей сиділи "німці і прихильник Бандери Зеленський", а росію навіть не запросили.

"Ось у який час ми живемо, дорогі друзі. Учора на відзначенні 80-ї річниці визволення табору Аушвіц-Біркенау в першому ряду сиділи німці та шанувальник Бандери Зеленський, а росіяни не були запрошені. Історію спотворюють, кажуть одне, роблять інше", — написав Данко.

Перед урочистостями з нагоди річниці визволення концтабору російський посол у Варшаві сергей андреев заявив, що російські дипломати не будуть брати участі в них.

Нагадаємо, Андрей Данко, який є лідером націоналістичної Словацької національної партії, нещодавно здійснив кількадечну поїздку до росії.

Андрей Данко

Анонсуєчи поїздку до росії, Данко заявив, що "вважатиме за честь" можливість виступити в Державній думі рф.

Фото: Getty Images
Іванна Костіна, Олександр Шумілін, «Українська правда»

ЗЕЛЕНСЬКИЙ ВІДРЕАГУВАВ НА ЗАЯВИ ПУТІНА, ЩО ПЕРЕГОВОРИ З УКРАЇНОЮ БУДУТЬ «НЕЛЕГІТИМНИМИ»

російський диктатор владімір путін заявив, що готовий "виділити людей" для переговорів з Україною щодо припинення війни, проте самі перемовини назвав "нелегітимними".

Про це він заявив в інтерв'ю на пропагандистському каналі "россия 1", "Телеграм" президента України Володимира Зеленського.

За його словами, кремль під час можливих переговорів вимагатиме те, що "відповідає інтересам росії". Однак, за його словами, у кремлі поки не бачать бажання Києва закрити "питання будь-якого юридичного характеру".

"росія поки що не бачить бажань України розв'язати будь-яке питання юридичного характеру. Питання в остаточному підписанні документів. Це дуже важливе питання, яке має гарантувати безпеку України й росії на серйозну тривалу історичну перспективу", зауважив путін.

Він також заявив, що вести діалог можна "з ким завгодно", але назвав президента Володимира Зеленського "нелегітимним", стверджуючи, що той "не може нічого підписувати".

"Вести переговори можна з ким завгодно, тільки через свою нелегітимність він (Зеленський — ред.) не має права нічого підписувати. Якщо він хоче брати участь у переговорах, я виділю таких людей, які ці переговори будуть вести", — сказав він.

Диктатор також заявив, що перед початком переговорів має бути ска-

совано указ Зеленського, який забороняє вести їх із російською владою. На його думку, сам президент України не може зробити цього, оскільки є "нелегітимним", але це може зробити голова Верховної Ради.

У відповідь Зеленський заявив, що такими висловлюваннями путін лише підтвердив, що боїться переговорів і намагається затягнути війну. За словами Голови держави, росія робить усе, щоб замість реального миру або продовжити повномасштабне вторгнення, або отримати паузу для підготовки нової агресії.

"Зараз ми бачимо, що є можливість досягти реального миру, але саме путін робить усе, щоб замість миру або продовжити вбивати повномасштабно, або отримати паузу, щоб надалі, завдаючи гібридних ударів, готувати нове повномасштабне вторгнення", — заявив Президент.

Зеленський наголосив, що світовим лідерам варто врахувати помилки попередніх років і тих лідерів, що вже пішли зі сцени.

"путін має великі можливості, щоб руйнувати світ, але надто мале й боягузливе серце, щоб протистояти справжньому тиску лідерів. І саме тому ми маємо діяти злагоджено й рішуче — усі, хто має достатньо сміливості, щоб вірити в мир і наблизити його завдяки силі. Справжній мир можливий, якщо примусити росію до цього", — резюмував Голова держави.

«День»

США ПРИЗУПИНИЛИ ПРИЙОМ БІЖЕНЦІВ З УКРАЇНИ

У рамках загального зупинення дії програм прийому мігрантів у США призупинили і програму для біженців з України «Uniting for Ukraine».

Станом на вівторок, 28 січня, призупинено прийом заявок за програмою для українців, що втікають від війни до Сполучених Штатів, «Uniting for Ukraine», повідомляє Служба громадянства та імміграції США.

Ця програма надає можливість українцям та їхнім найближчим родичам тимчасово перебувати і працювати в США без візи за умови наявності спонсора у країні, який погоджується надавати їм фінансову підтримку на час перебування.

«У зв'язку з виконавчим указом від 20 січня 2025 року "Захист наших кордонів", Служба громадянства та імміграції США призупиняє приймання форми I-134A, онлайн-запиту на підтримку та декларації про фінансову підтримку», — повідомили у Службі громадянства та імміграції, уточнивши, що заявки не прийматимуть до перегляду всіх подібних процедур згідно з указом.

Станом на вересень 2023 року за програмою «Uniting for Ukraine» у США в'їхали понад 150 тисяч українців.

В США зупиняють програми для мігрантів

Раніше видання «The New York Times» повідомило, що у США призупинена низка програм прийому іммігрантів, зокрема з України.

За даними видання, один з керівників Служби громадянства та імміграції розіслав директиву з вимогою негайно припинити ухвалення остаточних рішень про заявки на проживання за програмами, які зараз переглядає адміністрація президента США Дональда Трампа. Зокрема такі програми стосуються громадян України, Куби, Гаїті та Венесуели.

Укази Трампа проти імміграції

Трамп підписав 20 січня кілька указів для протидії імміграції, серед них — вимога до міністерства внутрішньої безпеки призупинити низку програм, що дозволяють в'їзд і тимчасове перебування іноземців у США.

Серед інших указів проти імміграції — запровадження режиму надзвичайного стану на кордоні з Мексикою, що полегшує масову депортацію, а також припинення роботи мобільного застосунку «CBP One», за допомогою якого можна було записатися на подання прохання про притулок. Наразі всі записи через «CBP One» анульовані.

Крім того, скасована практика «catch and release» («спіймай і відпусти»), — коли мігрантів звільняли на час очікування слухань в імміграційному суді.

Трамп також призупинив право на отримання американського громадянства дітьми мігрантів за народженням у США, але суд заблокував цей указ.

Степан Смишляєв, «DW»

НАВІЩО БЛІНКЕН ХОТІВ ВБИТИ ПУТІНА?

Інтерв'ю Такера Карлсона, де він говорить, що Блінкен планував вбивство путіна — це пряма артилерійська підготовка до переговорів Трамп-путін. Трамп відкрито витягнув свій головний козир — страх путіна за власне життя.

Ні для кого не секрет, що до останнього часу обидві партії в США займали залізобетонну позицію: переговори з росією не передбачають зміну режиму.

Не так давно, в перших інтерв'ю після інавгурації, Трамп пригрозив росії нафтовим обвалом. Між рядків там можна було прочитати і те, що в разі відмови від пропозиції щодо переговорів, може бути переглянута позиція щодо зміни режиму. Зараз, устами Такера Карлсона (нагадаю, що саме він брав інтерв'ю у путіна), російському керівнику прямим текстом кажуть: тебе можуть замінити. А це те, чого паталогічно боязливий і дуже нерішучий путін боїться більше за все.

Паралельно з'явилася майже синхронна заява Індії та Китаю, що вони не будуть купувати з березня російську нафту на фоні збільшення затрат

на перевезення. Звичайно, це лише дзвіночок, а не остаточне рішення. Але така історія не може не напружувати (лякати) путіна.

В цілому, гра Трампа з путіним зараз виглядає так: президент США максимально і по всіх фронтах піднімає ставки, змушуючи путіна йти на швидкі переговори. Ключове слово «швидкі». І зараз Білий дім чекає погоджених від росії «розумних» компромісів. Судячи з усього, в Білому домі вважають, що варіантів у путіна не погодитися майже нема. Правда, вони чітко окреслили, що будуть робити, якщо він не погодиться. Але, як тільки путін продемонструє готовність до тих самих «компромісів», увага Трампа може переключитися на Київ.

Мені здається, наша помилка полягає в тому, що поки ми майже мовчимо про наші червоні лінії, а максимально зосередженні на темі НАТО, яка, знову ж таки, з моєї точки зору, зараз не злітає (Трамп почне переговори з того, що Україна не вступає в НАТО).

Вадим Денисенко, «NEWSUA»

«МІЛІТАРИЗАЦІЯ УКРАЇНСЬКИХ ДІТЕЙ НА ОКУПОВАНИХ ТЕРИТОРІЯХ Є ЧАСТИНОЮ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ РОСІЇ»

(ОПУ). — Радниця керівника Офісу Президента, операційна директорка «Bring Kids Back UA» Дарія Зарівна і керівник Центру протидії дезінформації Андрій Коваленко взяли участь у презентації аналітичного звіту «Мілітаризація українських дітей на тимчасово окупованих територіях України».

Дарія Зарівна наголосила, що мілітаризація українських дітей — частина цілеспрямованої державної політики росії, яка закріплена на законодавчому рівні та фінансується кремлем.

«Українські діти на тимчасово окупованих територіях стають жертвами ідеологічної обробки, втрачають ідентичність і дитинство. Це не окремі ініціативи, а масштабна політика, яка базується на історичних практиках російської імперії та срср. Тому питання повернення депортованих росією дітей є вкрай важливим для Президента Володимира Зеленського», — зазначила вона.

Керівник Центру протидії дезінформації Андрій Коваленко акцентував, що важливо протидіяти злочинам мілітаризації українських дітей.

«Дітей із ТОТ уже намагаються використовувати

в діяльності проти нашої держави, зокрема для пошуку й вербування підлітків на підконтрольній Україні території з метою диверсій і розвідки. Наше завдання — знаходити тих, хто цим займається, збирати докази й разом з іншими структурами працювати над покаранням і санкціями», — сказав він.

Звіт підготували Центр протидії дезінформації та команда «Bring Kids Back UA».

Він стане основою для нових міжнародних адвокаційних кампаній, спрямованих на припинення порушень прав дітей і повернення їх в Україну, а також буде представлений членам Міжнародної робочої групи «Bring Kids Back UA», співголовами якої є керівник Офісу Президента Андрій Єрмак і директорка Інституту прав людини Міжнародної асоціації юристів баронеса Гелена Кеннеді. Звіт містить аналіз методів, які застосовує росія для залучення дітей до військової підготовки, формування лояльності до російської армії та викорінення української ідентичності. Особлива увага — ролі організацій, зокрема «Юнармії», яка є центральним інструментом мілітаризації українських дітей.

«КАНАДА І ПОЛЬЩА — В АВАНґАРДІ ДОПОМОГИ УКРАЇНІ»

28 січня з візитом до Варшави прибув очільник канадського уряду Джастін Трюдо.

Канада і Польща є активними в допомозі Україні від самого початку російської агресії, про це заявив польський прем'єр-міністр Дональд Туск на спільній пресконференції з прем'єр-міністром Канади Джастином Трюдо, який прибув до Варшави з прощальним візитом.

Очільник польського уряду наголосив, що обидві країни надалі діятимуть на благо України. «Після нападу росії на Україну Канада і Польща — в абсолютному авангарді активності та допомоги Україні. І опір України стосовно російської агресії був можливим також завдяки нашій — твоїй, моїй, Канади, Польщі активності. Я впевнений, що ми продовжуватимемо також цю співпрацю та дії на благо незалежної і територіально цілісної України», — сказав Дональд Туск.

Прем'єр-міністр Дональд Туск також висловив переконання, що Польща та Канада і в подальшому будуть стражами міжнародного порядку, який, зазначив польський прем'єр-міністр, означає найкращі можливі гарантії стосовно прав людини, економічного розвитку та мирного співіснування між народами.

При нагоді візиту Джастина Трюдо повідомлено, що обидві країни співпрацюватимуть у сфері атомної енергетики. Прем'єр-міністри Польщі та Канади підписали відповідну угоду.

У двосторонній розмові обговорено також актуальні виклики, пов'язані з безпекою, міжнародними відносинами, та можливості співпраці під час головування Польщі в Раді Європейського Союзу.

Українська служба «Польського радіо»

ПОЛЬЩА МАЄ НА МЕТІ ПРИСКОРИТИ ВСТУП УКРАЇНИ ДО ЄС

Польща відповідатиме за реалізацію цього рішення на практиці та відкриття переговорних етапів.

Польща під час свого головування ставить собі за мету досягти прогресу в переговорах з Україною про членство в Європейському Союзі. Про це заявив у Брюсселі міністр у справах Європи Адам Шлапка, який вперше головує на міністерській зустрічі ЄС.

Рішення про початок переговорів між Брюсселем і Кисвом уже ухвалили, але польське головування відповідатиме за реалізацію цього рішення на практиці та відкриття переговорних етапів.

«У нас є амбіції та рішучість. У комісії також. Це лише початок нашого головування, а я уже п'ять разів зустрічався із комісаром Мартою Кос. Ми готові працювати над цим, хоч не все залежить від нас. Багато залежить від того, що комісія дасть нам для опрацювання. Також важлива співпраця із країнами-членами».

Першим буде відкрито розділ про основні права. Під час кожних переговорів із країнами-кандидатами комісія починає переговори саме із цього питання. Його також закривають останнім.

Чи будуть відкриті й інші розділи, залежить від настрою країн-членів та ефективності Польщі. Є припущення, що одним із них може бути енергетика.

Українська служба «Польського радіо»

КІЛЬКОМА РЯДКАМИ

- Міністерство юстиції США звільнило понад десяток співробітників, які працювали над кримінальним провадженнями відносно Дональда Трампа до його переобрання президентом Сполучених Штатів.
- Парламентська асамблея Ради Європи ухвалила резолюцію із закликом до реформування Ради Безпеки ООН, документ передбачає розширення членства, переосмислення використання права вето та перегляд ролі Генеральної асамблеї ООН.

В американському штаті Каліфорнія розпочали збирати підписи за початок ініціативи про вихід зі складу США і проголошення своєї незалежності. Якщо вдасться зібрати необхідну кількість голосів, у 2028 році до виборчих бюлетенів внесуть питання: Чи має Каліфорнія вийти зі складу США та стати вільною і незалежною країною?

- російський пастор РОСХВЕ (російський об'єднаний союз християн віри євангельської) Дмитро Шатров, який підтримує війну росії проти України, розповів, що прямує до США для участі в Національному молитовному сніданку. Національний молитовний сніданок відбувається у Вашингтоні щорічно першого четверга лютого. У ньому бере участь президент Сполучених Штатів Америки.
- У польському місті Бидгощ у лютому розпочне роботу Спільний центр аналізу, навчання та освіти НАТО-Україна (JATEC). У ньому посадовці Альянсу, цивільні спеціалісти та українські військові досліджуватимуть ключові аспекти сучасного ведення війни: безпілотні системи, протиповітряну оборону, штучний інтелект та стійкість цивільного населення.
- Китай та Індія зупинили торгівлю російською нафтою на тлі нових санкцій США, які спричинили різке зростання тарифів на танкерні вантажні перевезення.
- Військові контррозвідники нейтралізували агентурну групу ФСБ, яка "полювала" на літаки-винищувачі F-16 та бойові гелікоптери ЗСУ. Двох агентів затримали "на гарячому", коли вони фотографували зліт F-16 на одному з військових аеродромів України. Це двоє мешканців Кременчука віком 22 і 21 рік. Їх завербувала кадрова співробітниця ФСБ, особу якої вже встановила СБУ. "Завданням агентів було зібрати точні координати основних і резервних аеродромів та об'єктів авіаційної інфраструктури України, щоб у подальшому ворог міг завдати по них ракетні та дроніві удари. Крім геолокацій вони мали зробити текстовий та фотозвіт, в якому повинні були вказати і описати, яка саме техніка розташована на кожному з об'єктів".
- Міністерство культури та стратегічних комунікацій повідомило, що Україна втратила на війні 147 митців та 95 працівників медіа.
- Президент США Дональд Трамп підписав указ, яким розсекретив документи про вбивства президента США Джона Кеннеді, сенатора Роберта Кеннеді, а також лідера руху за громадянські права Мартина Лютера Кінґа – молодшого. "Через понад 50 років після вбивства президента Джона Кеннеді, сенатора Роберта Кеннеді та пастора Мартина Лютера Кінґа – молодшого федерального уряд не оприлюднив для громадськості всі свої записи, пов'язані з цими подіями. Їхні родини та американський народ заслуговують на прозорість і правду", – йдеться у документі.
- Парламент Італії підтримав продовження військової допомоги Україні.
- Країни Латинської Америки проведуть екстрений саміт через депортаційну політику Трампа.
- Саудівська Аравія та інші міністри ОПЕК+ (Організація країн-експортерів нафти+) зустрілися після заклику Дональда Трампа знизити ціну на нафту.
- російський диктатор владімір путін заявив, що готовий до переговорів з Україною і може "виділити людей", які будуть ці переговори вести. путін сказав, що "вести переговори можна з ким завгодно", але президент України Володимир Зеленський начебто через свою "нелегітимність" не може нічого підписувати. "Але якщо він хоче брати участь у переговорах, то я виділю таких людей, які будуть ці переговори вести. Питання в остаточному підписанні документів. Це дуже важливе питання, яке має гарантувати безпеку і України і росії на серйозну тривалу історичну перспективу. Не повинно бути жодного промаху, жодної неузгодженості", – заявив путін.
- Прем'єр-міністр Словаччини Роберт Фіцо у парламенті країни на засіданні економічного комітету назвав президента України Володимира Зеленського ворогом через припинення транзиту російського газу через українську територію: "Наш ворог — Зеленський. Зеленський створив ті проблеми, які у нас є. Він мені не подобається, тому що він шкодить Словаччині".

Фундація Будучність

Фундація Будучність - зростає, розвивається і діє згідно сучасних потреб нашої громади, але має впевнену візію на майбутнє.

Кожна пожертва, спрямована на підтримку громадських, культурних, історичних та освітніх зусиль в Канаді, є важливим знаком довіри і підтримки діяльності нашої Фундації.

МИ ПІДТРИМУЄМО

Історичні проекти та культурні заходи

Медичні та гуманітарні проекти

Важливі видання

Документальні фільми

Концерти та музичні записи

Молодь та спорт

Освітні, наукові, дослідницькі публікації та виставки

Громадські заходи, конференції, семінари

Проекти, направлені на зміцнення добробуту українців

2282 Bloor Street West, Toronto, Ontario M6S 1N9

Phone: (416) 763-3388

Fax: (416) 763-4512

Website: bcufoundation.com

OMNI 1 - ON

субота - 8 PM

вівторок - 11 PM*

субота - 7 AM*

OMNI - AB

неділя - 8 AM

OMNI - BC

неділя - 8 AM

*Повторення

Дивіться Forum TV!

Рекламуйтеся або станьте спонсором частини програми!

Дивіться програму по всій Канаді на телеканалі OMNI!

 ForumTV Canada

 @ForumTVCanada

www.forumtv.ca

TEL: 416-572-8255

info@forumtv.ca

ПІСНЯ УКРАЇНИ

РАДІОПРОГРАМА

SONG OF UKRAINE

Новини, події, вітання та пісні на замовлення
Від понеділка до п'ятниці о 9:00 ранку на хвилі 1320AM
В прямому ефірі www.cjmr1320.ca

Song Of Ukraine, 9 Plastics Ave, Etobicoke ON M8Z 4B6
Телефон редакції: 416-572-8251
Email: sofu.radio@gmail.com
Facebook: facebook.com/SOFUradio

РЕДАКТОР ТА ВЕДУЧА НАТАЛКА ПОПОВИЧ

"Homin Ukrainy" Publishing Co. Ltd. 9 Plastics Ave., Toronto, Ont. M8Z 4B6

Tel.: (416) 516-2443 Fax: (416) 516-4033

e-mail: homin@on.aibn.com

Суспільно-політичний тижневик

Видає Видавнича Спілка "Гомін України"

з обм. пор. у Торонті Онтаріо Канада.

Виходить щовівторка (46 разів в році)

«Гомін України» – орган Українських Державницьких Організацій Канади

Голова редакційної колегії – д-р Олег Романишин

Редактор газети – Оксана Соколик

РІЧНА ПЕРЕДПЛАТА
YEARLY SUBSCRIPTION

PUBLICATION MAIL

Канада: \$75 Canada: \$75

STANDARD MAIL

Канада: \$100 USA: \$120 USD

3CA: \$120 USD міжнародні: \$250 international: \$250

Редакція не повертає надісланих матеріалів і не веде листування в їх справі, застерігає право їх скорочувати та справляти. Статті, підписані прізвищем чи ініціалами, не є обов'язково висловом становища редакції. У матеріалах з України збережено правопис оригіналу. Оголошення до кожного чергового числа приймаємо телефоном або письмово до П'ЯТНИЦІ, год. 1:00 по пол. За зміст оголошень редакція не відповідає. Річники "Гомону України" та англomовного додатку "Ukrainian Echo" можна замовляти в електронному форматі.

Tel.: 416-516-2443

e-mail: homin@on.aibn.com

www.homin.ca

Поле битви – Україна

Сторінка спонсорована Фундацією Будучність - BCU Foundation

КОМІТЕТ ВИЗВОЛЬНОГО ФРОНТУ УКРАЇНИ

22 жовтня 1946 року керівництво МГБ УССР поспішало відрпортувати до своїх московських зверхників щодо успішного завершення агентурної розробки, закодованої як «Чорний шлях». Під такою утаємниченою назвою розроблялося націоналістичне збройне підпілля на Черкащині, організатором та керівником якого був місцевий житель Дмитро Корпань.

Вперше ці озброєні українські самостійники «потрапили на око» співробітникам МГБ наприкінці травня 1946 року, коли група з 8 осіб була зафіксована на території кількох районів Черкаської області. Пізніше буде встановлено, що найстаршому члену бойвки виповнилося на той час 24 роки, а наймолодшому – лише 16.

Співробітники МГБ фіксували досить активну діяльність націоналістичної бойвки. Були змушені констатувати, що протягом досить короткого часу від кінця липня до кінця вересня 1946 року самостійникам вдалося успішно здійснити ряд диверсійно-терористичних актів. Рейдуючи тогочасними Ротмистрівським, Кам'янським та Златопольським районами з 30 липня по 27 серпня 1946 року підпільники здійснили шість таких актів, зокрема:

- 30 липня вчинено напад на село Катеринівку Кам'янського району, під час якого було поранено голову колгоспу та спалено його будинок;

- проти ночі з 4 на 5 серпня здійснено напад на склад зброї Ротмистрівського районного військкомату, де захоплено один навчальний автомат, дві гвинтівки і 100 рушничних патронів;

- проти ночі з 7 на 8 серпня – напад на село Санжариха Ротмистрівського району, де спалено будівлі кузні і столярної майстерні колгоспу;

- вночі з 24 на 25 серпня вчинено напад на село Пастирське Златопільського району Кіровоградської області, де спалено будівлю сільради і контори колгоспу. В пропагандистських цілях тут було залишено листівку наступного змісту: «Громадяни! Тут був і діяв загін ім. Чорноти. Загін бореться за волю і незалежність українського народу. Хай живе Вільна Україна! Смерть комунізму. Чорнотівці»;

- вранці 25 серпня між станціями Сердюківка і Капітанівка бойківарі з допомогою протиганкової гранати підірвали залізничну колію, що однак не дало очікуваного результату;

- вночі з 26 на 27 серпня в селі Самгородок Ротмистрівського району вчинено терористичний акт над головою колгоспу ім. ВКП(б) Лещенком й спалено будівлю правління і три будівлі тваринницького двору колгоспу. В селі також було розповсюджено відозву за підписом «Чорнотівці».

Потім, 1 вересня, відбувся рейд 4 учасників групи в бік міста Бердичева, який мав на меті підшукати лісовий масив, придатний для облаштування криївки на випадок змушеного повного переходу на нелегальне становище. Під час рейду було захоплено в колгоспі села Ку-

Дмитро Корпань

цівка Ротмистрівського району чотирьох коней, здійснено напад на двох червоноармійців та пограбовано магазин в селі Самгородок. Далі відбувся похід на Чигиринщину (з 8 по 16 вересня), під час якого самостійники здійснили напади на працівника МГБ сержанта Кошелева, контору лісосідільниці села Матвіївки, квартиру голови колгоспу «Червона зірка» того ж села Кошового.13 вересня було вбито голову колгоспу села Мельники Кіровоградської області, члена ВКП(б) Деркача і завгоспа колгоспу села Медведівки (тієї ж області) Журавля.

Очевидно, що діяльність цієї бойвки викликала в МГБ більш ніж занепокоєння. Це була не просто група підпільників-однодумців. Група була організованою, динамічною та завдавала дошкульних ударів советській системі на місцях. Очікувано, органи державної безпеки здійснювали розробку підпільників, збирали інформацію та готувалися до арештів. Як зазначалося у спеціальному повідомленні МГБ, «за результатами проведених активних агентурних заходів місцезнаходження банди було встановлено й 19 вересня опергрупою УМГБ Київської області учасники останньої в кількості 7 осіб були захоплені живими». Це відбулося в селі Ташлик (Смілянського району Черкаської області), уродженцями якого були усі підпільники. Під час обшуків, проведених при арештах, в учасників бойвки було виявлено вогнепальну зброю (1 кулемет, 6 автоматів й рушниць, 4 пістолети), бойові гранати (4 шт.), антисоветські агітаційні матеріали й художні твори, написані учасниками цієї групи тощо.

Таким чином, співробітникам МГБ вдалося ліквідувати підпільну організацію, яка мала назву «Комітет Визвольного Фронту України». Її організатором та керівником був 24-річний Дмитро Корпань («Дніпровський»). У 1937 році, у 15-річному віці, він вперше був заарештований за виготовлення та поширення антисоветських листівок (разом із братом Олександром). Відтак, 29 листопада 1937-го спецколегією Київської області був засуджений до ув'язнення у виправно-трудових таборах на 6 років з ураженням в пра-

вах після відбуття покарання на 5 років. Брат Олександр отримав 10 років ув'язнення і помер у таборах.

З 1937 по 1939 рік Дмитро Корпань перебував у Черкаській в'язниці, з 1939-го по квітень 1941-го знаходився в ВТТК №9 в м. Києві, а потім був вивезений на Колиму, де до 28 вересня 1943 року, як ув'язнений, працював у копальнях золота. Саме на Колімі, за свідченнями самого Корпаня, він й познайомився з українськими націоналістами й захопився ідеями боротьби за незалежність України. Пізніші враження від побаченого у повоснній Україні лише підсилили його рішення.

Після відбуття терміну, 28 серпня 1943 року його звільнили з табору. Однак, на материк його не відпустили й він був змушений працювати в Дальбуді в якості вільнонайманого. Відпустити обіцяли «коли закінчиться війна». Та не дочекавшись офіційного дозволу на виїзд, 10 липня 1945 року Корпань втік з місця роботи і відправився на батьківщину в село Ташлик.

У квітні 1946 року він почав підбирати собі однотумців для створення підпільної організації. Першими долучилися Анатолій Рибалка та Володимир Король. У кожного із них були свої «питання» до советської влади. У травні 1946 року Дмитро Корпань підготував текст листівки, яка стала свого роду програмовою декларацією «Комітету»:

«Громадяни обездоленої України! Відкрийте очі, пробудіть свою свідомість і з відкритими очима і ясною свідомістю взгляньте на своє життя! Пригадайте, яке добро ви побачили за ці двадцять років комуни, а згадайте, скільки горя перенесли ради неї! До якої пори ви будете трусливими, безмовними, бездійними, а услужливими рабами колгоспу? Відкривайте зло, зриваючи комуністичні ширми, якими закривається гірка неправда!

Негайно і рішуче гуртуйтеся навколо повстанців; сміливо і самовіддано боріться за волю з найлютішим ворогом людства – комунізмом! Високо піднімайте прапор волі над головами людей, замучених голодом і кривдою! Бо вона може бути добута тільки шляхом повстання через ріки крові! Не вірте сотий раз тим, хто уже обманув дев'яносто дев'ять разів!

Нещадно знищуйте комуністів, бо вони заради власних шкур і слави гублять мільйони людських сердець! Безжалісно знищуйте комуністів, бо тільки куля і смерть здібні пробудити їхню свідомість, а нашу волю!

В пісок розбивайте чавунне ярмо колгоспу, а разом з ярмом знищуйте і тих, хто намагається захищати і увіковічнити його!

Той, у кого не померли добрі почуття, той, хто не хворіє більшовицькою заразою, той, хто не трясеться за свою шкуру – хай з зброєю в руках веде пригнічені, осліплі і задурманені натовпи – до повстання!

Вище голови, більше хоробрості, сміло і рішуче за волю і незалежність – вперед! Краще померти в боротьбі,

ніж і в майбутньому залишатися колгоспною тряпкою! До зброї, брати! В огонь повстання! За людські права, за щасливе життя – смерть комунізму!

Комітет Визвольного Фронту України».

Також під час обшуків, оперативникам МГБ вдалося знайти й текст присяги членів «Комітету». Її текст була наступним:

«Клятва борця за свободу й незалежність українського народу.

Долучаючись до союзу визволення України, як вірний громадянин своєї Батьківщини, клянусь:

1. Віддати сили, вміння й свідомість, а якщо треба то й життя, у боротьбі за свободу й незалежність українського народу.

2. Виконувати усі завдання, які будуть поставлені переді мною комітетом союзу й завжди тілом й душею буду захищати права людства й клянусь бути вірним справі народу до смерті.

3. Не буду ставити свої інтереси вище інтересів союзу й зберігати в суворій таємниці все, що не підлягає розголошенню.

Якщо ж я зраджу, хай сама важка смерть спіткає мене та моїх родичів».

Закрите судове засідання у справі учасників «Комітету» відбувалося 28-29 листопада 1946 року в Києві. Військовий трибунал військ МВД Київської області без участі звинувачення і захисту виніс вирок: «Корпаня Дмитра Дмитровича, Короля Володимира Даниловича, Коваленка Володимира Васильовича і Маслюка Олександра Степановича за сукупністю скоєних ними злочинів і на основі ст. 54-9 КК з санкції ст. 54-2 КК УССР – всіх чотирьох – до вищої міри покарання – розстрілу, з конфіскацією особисто належного підсудним майна. Гончаренка Івана Гавриловича, Рибалка Валентина Юхимовича і Рака Леоніда Федоровича за сукупністю здійснених ними злочинів і на основі ст. 54-9 КК, за санкцією ст. 54-2 КК, і крім того, стосовно Гончаренка і Рибалка ст. 271 КК УССР до позбавлення волі в ВТТ¹ терміном: Гончаренка на двадцять (20) років, без ураження в правах; Рибалка на п'ятнадцять (15) років з ураженням в правах на п'ять років і Рака на десять (10) років без ураження в правах. (...) Вирок остаточний і оскарженню в касаційному порядку не підлягає...». 17 лютого 1947 року в Києві вирок стосовно Корпаня, Короля, Коваленка і Маслюка було приведено до виконання.

Під час написання статті було використано матеріали Галузевого державного архіву Служби безпеки України (м. Київ) та дослідника Олександра Солодара (м. Черкаси).

Юрій Щур, кандидат історичних наук, керівник науково-дослідницького проєкту "Повернута спадщина"

¹ ВТТ — виправно-трудові табори

АВТОР ПОЛТАВСЬКОЇ ШЕВЧЕНКІАНИ: ПИСЬМЕННИК, ЕНЦИКЛОПЕДИСТ ПЕТРО РОТАЧ

Майбутній поет, письменник, літературознавець, енциклопедист, перекладач Петро Ротач народився 24 січня 1925 р. на хуторі Калениківщина, Роменського повіту на Полтавщині (тепер – у складі села Слобідка Талалаївського району Чернігівської області), в селянській родині. Що таке советська система дізнався ще у 1932-му, коли родина була розкуркулена.

Під час Другої світової війни був оstarбайтером у Німеччині. З ліричними віршами та оповіданнями про голод в Україні 1932-1933 рр. і розкуркулення виступав у 1943-1945 рр. у журналах «Пробоем» (Прага), «Дозвілля» (Німеччина) та газеті «Земля» (Плауен, Саксонія).

У 1943-1944 рр., завдяки знайомству з групою творчої інтелігенції, духовно прилучився до українського руху. У травні 1945-го з англійської зони окупації Німеччини потрапив до советської армії, був приписаний до запасного полку і два роки служив на території Румунії. Після повернення на батьківщину протягом сорока років перебував під постійним наглядом КГБ.

Система чинила перешкоди для здобуття вищої освіти, тож лише в 1949-му Петру Ротачу ціною неймовірних зусиль вдалося вступити до Полтавського педагогічного ін-

Петро Ротач у своєму кабінеті, 1991 р.

ституту. Тут він познайомився з майбутньою дружиною, з якою потім був поряд усе життя.

«Неблагонадійність» в очах системи утруднювало Ротачу загалом можливість отримати освіту, обрати місце роботи, займатися літературною творчістю, науковою діяльністю і не давало змоги відкрито публікуватися у вітчизняній періодиці (останнє стало можливим лише в 1987 р.). У спогадах він напише: «Щомісяця викликали в КГБ, схиляли до співпраці з органами. Обіцяли взамін зняти заборону друкуватися. Я відповів: нехай краще інші стежать за мною, аніж я за кимось».

Петру Ротачу довелося працювати службовцем, радіожурналістом, шкільним бібліотекарем, учителем мови і літератури. Наприкінці 1950-х він почав укладати бібліографічний словник «Літературна Полтавщина», де вперше увів у науковий обіг біографії репресованих земляків-письменників (загалом 577 статей-персоналій). Обходячи заборони, друкувався в українських та російських виданнях, часописах закордону. Через об'єктивність у наукових дослідженнях і чітку громадянську позицію далі потерпав від надмірної «уваги» тоталітарної системи.

Моральний тиск, таємне стеження, перегляд листів, прослуховування телефонних розмов тривали навіть у 1980-х роках, в часи так званої горбачовської «перебудови». Попри це, Петро Ротач вперто продовжував літературну працю. Він уклав літературний календар «Колоски з літературної ниви», який містив 131 розповідь про письменників, розмішених за річним календарним циклом. Також підготував дослідження творчого шляху письменників, що вимушено залишили підсоветську Україну «Розвіяні по чужині: полтавці на еміграції» тощо.

Загалом Петру Ротачу належить авторство біля трьох тисяч статей в енциклопедичних виданнях, двадцяти

п'яти книг. Однак, працею свого життя він вважав Полтавську Шевченкіану. Починаючи з 1960-х рр., прискіпливо збирав та впорядковував відомості про перебування Шевченка в Полтавській губернії, людей, із якими спілкувався, про митців і мистецькі колективи, що торкалися шевченківської тематики у творчості тощо. Такий інтерес був досить аргументованим: саме на Полтавщині Тарас Шевченко відвідав 120 міст, містечок, сіл та хуторів, саме тут написав такі визначальні речі, як «І мертвим, і живим...», «Великий льох», «Розрита могила», «Холодний Яр», поема «Кавказ», «Псалми Давидові», «Наймичка» та ін. У 2007-2010 рр. Полтавська обласна державна адміністрація профінансувала видання обох томів. Автор устиг побачити тільки сигнальний примірник першого тому. Завершити справу вдалося у 2012-му.

Помер енциклопедист 13 червня 2007 р. 14 жовтня 2009 р. на фасаді будинку в Полтаві, де Ротач прожив 45 років, відкрили пам'ятну дошку. 2018-го засновано премію Полтавської обласної ради імені Петра Ротача.

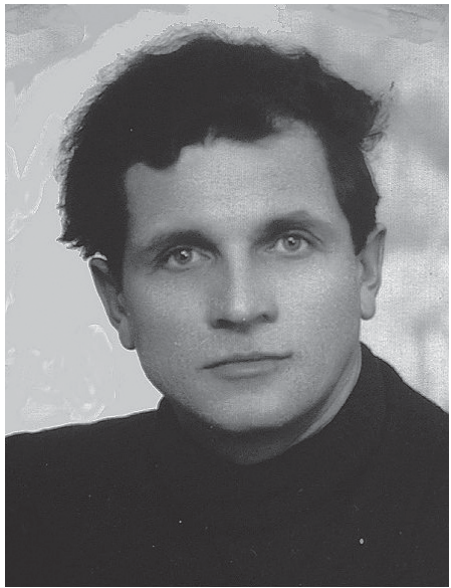
За матеріалами Українського інституту національної пам'яті та інтернет-видань

ПОЛКОВНИК УПА «ВОРОНИЙ»: ДО 105-РІЧЧЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ВАСИЛЯ ЛЕВКОВИЧА

Василь Левкович народився в селі Старий Люблинець (сучасна Польща) 6 лютого 1920 року. Батьки померли, коли йому щойно виповнилося 4 роки. Згодом померла й бабуся Катерина. Надалі Василь виховувався в сім'ї хрещеного Костянтина Білого, який був до того ж братом матері.

До ОУН, про яку багато чув ще в школі, долучився у 1939 році. З початком німецько-советської війни – учасник похідної групи ОУН на Рівненщині. Для легалізації вступив у народну міліцію в Дубно, а після її розформування, виконуючи завдання ОУН, перебував у «Шуцманшафті» (відділ, що виконував функції поліції під керівництвом німецької жандармерії).

У березні 1943-го, за наказом ОУН, прийшов в УПА. Почалася відкрита боротьба з окупантами. За короткий час пройшов шлях від чотового до керівника воєнної округи «Буг», створеної навесні 1944-го. Дві чоти, які очолив «Вороний», вже за кілька днів провели переможний бій проти німецького гарнізону Цумані. Як згадував Василь Левкович: «По короткій перестрілці німці втекли. Два з них попали нам у полон, обидва мали по 16-17 літ, зовсім “смаркаті”. Ми їх роззбрóїли і з відповідною запис-

Василь Левкович

кою пропагандивного характеру, хто ми і за що боремося, відпустили в Цумань».

Потім були все нові бої й зіткнення: з нацистами, советами, польськими партизанами. У бою з советськими партизанами отримав поранення в плече. В лютому 1946 року отримав звання майора, був нагороджений Золотим хрестом Бойової заслуги 2-го класу (який йому вручили лише в 2008-му).

Цікавий факт. Звання полковника

Василіу Левовичу присвоїли посмертно. Після захоплення чекістами 17 грудня 1946 року криївки, в якій він перебував, командування УПА вважало його загиблим.

Того дня тіло непритомного від отруєння димом командира витягли з криївки і відвезли в тюрму «на Лонцького» у Львові. Згодом була в'язниця МГБ у Києві, а слідство затягнулося майже на рік. Про тортури рід час слідства він пізніше згадував наступне: «Тоді, коли вже рішили, що будуть бити, вибрали день спеціально під неділю. І там мене били. Спочатку я кричав так, що мені здавалось, аж шиби у вікні бринять. А потому закрили мені рот і так били, то я кричати вже не міг. По голові не били, але від шиї до п'ят, і по п'ятах. Мене через одну ніч довели до того, що я вже не міг ні ходити, ні нічого. В камеру мене вже заволікли».

Командира «Вороного» спершу ламали морально, згодом – фізично. Він оголошував голодування, опирався. Зрештою, був засуджений Військовим трибуналом військ МВД Київської області на 25 років таборів у Воркуті.

Відбув увесь термін покарання, звільнений в грудні 1971-го. Під ам-

ністії 1956 та 1961 років не попав. Займався самоосвітою, мріяв вступити в університет, однак публічно «каятися» не збирався.

На початку 1956 року майже всіх в'язнів вивели на поселення, з правом проживання поза зоною, в гуртожитку. В цей час Левкович зустрів Ярославу Романину, яку знав з підпілля. Невдовзі пара одружилася. Однак, в квітні 1958 року всіх повернули в зону й Василь Левкович змушений був полишити дружину з 4-місячною дитиною. Повернувся лише за довгих 13 років.

Вийшовши на волю, вимагав визнання себе військовополоненим, а не злочинцем. Мешкав у Червонограді на Львівщині, працював на виробництві. Не визнавав громадянства ссср, лише із здобуттям Україною незалежності отримав український паспорт.

У 1997-му домігся реабілітації. Автор спогадів «Сторінки з пережитого комбатантом УПА». Почесний громадянин Червонограда (2007).

Останні роки мешкав у Львові, де й помер 13 грудня 2012 року.

За матеріалами Українського інституту національної пам'яті

ЧОМУ РОСІЯ НАСПРАВДІ НАПАЛА НА УКРАЇНУ

Багато хто на Заході хоче думати, що проблемою є путін. А росіяни часто сприймають як пасивних жертв державної пропаганди, і мимовільних учасників жахів, які чинить їхня влада. Але це не так, йдеться у статті американського політичного видання "The Hill".

"Від початку російсько-української війни у 2014 році мене переслідуює одна фраза: "Вони (українці) розіп'яли маленького хлопчика в одних трусиках". Лунає гротескно, як щось зі страшної казки. І, звісно, цього насправді не було. Але для багатьох людей в росії так мало бути", — пише автор статті Ендрю Чахоян, науковий директор Університету Амстердама.

Він нагадує, що поки російські військові, які прикривалися "місцевими ополченнями", захоплювали території на сході України, російське державне телебачення розповсюджувало такі історії для мільйонів глядачів.

Але історія про розіп'ятого хлопчика була не просто огидною пропагандою в дії, пише видання. "Вона продемонструвала, як взаємодіють держава, ЗМІ, інтелігенція та "прості росіяни" у порочному колі колонізації, з якого не можуть вийти ані правителі, ані ті, ким правлять".

росія не є країною, яку об'єднують спільні цінності, погляди та мета, пише автор статті в "The Hill". І йде далі: "ця імперія тримається на силі, пов'язана брехнею і підтримується крадіжками з чужого мистецтва, культури та історії".

У 2021 році владімір путін написав есе на 5 тисяч слів, в якому доводив, що України не існує — ані як культури, ані, звісно, як нації. Росіяни та українці є "одним народом", заявив він, так само як царі та комуністи до нього.

Але з вуст путіна ці заяви не мали нічого спільного з приналежністю чи походженням. Вони були погрозою, — українці мали або погодитися з тим, що вони є росіянами, або зникнути.

путін не лише піддав сумніву право українців на самовизначення, вказує видання, а обернув усе так, що росія була змушена вторгнутися, вбивати, гвалтувати і піддавати тортурам.

Журналіст вважає, що з часів Кримської війни москва мала багато шансів скинути свою імперську шкіру, але ніколи не скористалася з них. Але, на відміну від Іспанії, Португалії чи Бельгії, колишні колонії яких перетворилися на окремі держави, росія завжди сприймала свої "втрати" як тимчасові.

І навіть розпад радянського союзу після приниження програшу в Афганістані не зруйнував цей імперський порядок.

Автор нагадує, що попередниця росії, московія, завдячує своєму підйому у XIII сторіччі тій ролі, яку вона відігравала як збирач податків для Золотої Орди.

На відміну від цього, Київ вже 600 років процвітав як культурний та політичний центр на момент, коли у 1147 році було засновано москву. Видання далі копнуло в історію.

"У 1547 році Іван IV (Грозний) розіграв одну із золотих партій в історії. Він коронував себе як "Цар Русі". Спочатку Європа не піддалася на цю наживку, — дипломати, мандрівники та вчені і надалі називали це царство московією, — цю назву ми бачимо на картах та у манускриптах тих років. Назва "Русь" була не успадкована, а вкрадена від Києва".

Історик Януш Бугайський, на якого покладається автор, відзначає, що від самого початку москва покладалася на контроль за допомогою сили, як на основний організуючий фактор держави. І до цього часу кремль тримається минулого, бо не може запропонувати майбутнього.

Що не так із Заходом і росією

Автор припускає, що власна заплутана історія колоніалізму Заходу є причиною, яка робить його сліпим перед очевидним.

"Науковці відхиляють криваву спадщину російської Імперії, і позбавляють прав 40 мільйонів українців на державу, якої вони не мали до останнього часу, дозволяючи натомість росії — метрополії — формувати дискусію".

Видання вказує, що багато хто на Заході віддає перевагу думці, що проблемою є путін. "Тиран, головоріз, людина, яку час від часу історія відхаркує і випльовує. Але путін не є винятком, він є правилом".

Журналіст пише, що росіян на Заході часто сприймають як пасивних

жертв державної пропаганди, мимовільних учасників жахів, які чинить їхня влада.

Але війна росії проти України є популярною серед великого числа росіян, і прийнятною для ще більшої кількості, цитує автор статті книгу Джейд МакГлінн "Російська війна".

Вона звертає увагу: путін просто озвучує те, у що вже вірить багато росіян. Наративи москви знаходять відгук у росіянах не тому, що їх насаджують силою, а тому, що рятують слухачів від визнання власної співучасті у несправедливій, садистській та злочинній війні.

А ще у книзі наголошують, що войовничість росіян витікає із глибокого відчуття небезпеки, яке неможливо нічим заповнити.

"У себе вдома люди не хочуть чинити спротив, апатичні і завжди є жертвами. А назовні мешканці російської федерації демонструють характер колоніалістів, шукаючи сенсу у підкоренні сусідів".

Сьогоднішня битва України — зовсім не за території, а за історичну справедливість та правду, резюмує журналіст. "Розіп'ятого хлопчика не було, і росіяни мають усвідомити це".

Ендрю Чахоян вважає, що війна москви змусила світ — і самих росіян — зіштовхнутися з ілюзіями, які підтримували імперію.

"І те, чого понад усе потребує цей агресивний колонізатор — це гучної поразки".

«ВВС-Україна»

ПОРОШЕНКО НА «CNN»: МИ ПОВ'ЯЗУЄМО З ТРАМПОМ ВЕЛИКІ НАДІЇ НА ПІДТРИМКУ УКРАЇНИ І СПРАВЕДЛИВЕ ЗАКІНЧЕННЯ ВІЙНИ

Петро Порошенко в ефірі «CNN» сказав, що українці як ніхто у світі хочуть миру і пов'язують із президентом Трампом надії на закінчення війни. При цьому п'ятий Президент зауважив, що Україна не може погодитися на компроміси щодо суверенітету, територіальної цілісності та членства в ЄС і НАТО.

«Ситуація на фронті дуже складна.

Щотижня я і наша команда на передовій разом із нашими військами, докладаючи максимум зусиль для підтримки України. Ми безперечно пов'язуємо дуже великі надії з президентом Трампом», — наголосив Порошенко.

«Не знайти у світі людей, які прагнуть миру більше, ніж ми, українці. У нас дійсно є надія, що, по-перше, Сполучені Штати не припинять військову допомогу, тому що це питання

виживання України. Ми воюємо тут не лише за нашу землю. Наші солдати віддають свої життя за свободу та демократію у світі, зокрема, захищаючи Сполучені Штати», — вважає Петро Порошенко.

«У нас є п'ять безкомпромісних пунктів. Не може бути компромісу щодо українського суверенітету, національної ідентичності, ми більше ніколи не будемо колонією росії. Номер два — це територіальна цілісність.

Ми ніколи не погодимося з російською окупацією території. Номер три — санкції проти путіна. путіну треба урізати можливість фінансувати війну. Не може бути компромісу щодо фінансової та військової допомоги. І жодних компромісів щодо членства в НАТО та Європейському Союзі. Це надзвичайно важливо для нас», — сказав Порошенко.

«Європейська солідарність»

G7 ВІДРЕАГУВАЛА НА КОНФЛІКТ МІЖ УМЕРОВИМ І АГЕНЦІЄЮ ОБОРОННИХ ЗАКУПІВЕЛЬ

Посли країн “Великої сімки” (G7) закликали Україну якомога швидше вирішити ситуацію, що склалася навколо Агенції оборонних закупівель (АОЗ).

Реакція G7 на конфлікт між Умеровим і АОЗ

У заяві, опублікованій у соцмережі “X”, послы G7 рекомендують оперативно врегулювати конфлікт в АОЗ та зосередитися на продовженні оборонних закупівель.

“Дотримання принципів належного врядування та рекомендацій НАТО є важливим для збереження

довіри громадськості та міжнародних партнерів”, — йдеться у заяві.

Конфлікт виник після того, як міністр оборони Рустем Умеров відмовився продовжити контракт з директоркою АОЗ Мариною Безруковою, попри рішення Наглядової ради агенції.

Конфлікт між Умеровим і керівницею АОЗ

Рішення Умерова про розірвання контракту з Безруковою викликало спротив і нині порушує питання про можливі наслідки для оборонної стратегії країни в умовах повномасштабної війни з росією.

За даними “New York Times”, Умеров зазначав, що агентство не впоралося з постачанням амуніції на фронт, а також було втягнуте в “політичні ігри”. Безрукова ж заявляла, що її контракт продовжений наглядовою радою агентства, а рішення Умерова не має законних підстав.

У Києві, 27 січня, західні дипломати зустрілися з представниками уряду та агентства для обговорення ситуації із закупівлями. Очільник антикорупційного комітету українського парламенту Радіна закликала Умерова піти у відставку.

Агентство створили для забезпечення прозорості та ефективності у процесі закупівель зброї для ЗСУ.

«Київ Пост»

«ЗА МУКИ І СМЕРТЬ НАШИХ БРАТІВ І СЕСТЕР...»: ІСТОРІЯ ЧЛЕНА ОУН МИКОЛИ ЛЕМИКА, ЗАГИБЛОГО У 18 РОКІВ

В історії України є чимало постатей, які власним героїчним чином назавжди уклали свої імена.

Ми відкриваємо для себе ці імена часто надто запізно, хоча наші герої варті того, аби їх гідно вшановували.

Доля відміряла Миколі Лемику — члену ОУН, виконавцю політичного атентату — лише 18 років.

Проте за таку коротку мить життя вдалося зробити так багато, що вистачило б не на одну біографію.

«Зворушити сумління цілого людства...»

Микола Лемика народився 4 квітня 1914 року в бідній селянській родині у селі Солова Перемишлянського повіту, що розташоване за 30 кілометрів від Львова. Хоча батькам було матеріально складно вчити дітей, проте нічого не могло зупинити бажання дати добру освіту.

Микола виявився здібним учнем, тож на «відмінно» склав так званий іспит зрілості, а згодом, завдяки допомозі родича, продовжив навчання на природничому факультеті Львівського університету.

Його світогляд формувался на ідеології ОУН, тож спочатку юнак вступає до юнацтва ОУН, а згодом переходить до бойового відділу. В бойовій референтурі він перебував під особистим керівництвом Романа Шухевича — тодішнього бойового референта Крайової екіпівки ОУН — та його заступника Богдана Підгайного.

За спогадами сучасників, Микола Лемика був доволі харизматичною особистістю — мав привабливу зовнішність і, попри ліворукість, майстерно володів револьвером. Та попереду на юнака чекали неабиякі випробування.

Прийшли страшні часи, лише одна згадка про які навіює жах. Саме 1933-й рік стане одним із найскладніших випробувань у житті юного Лемика.

Поки українці конали від голоду, галичани не лишалися байдужими спостерігачами. Влітку 33-го у Львові було створено Український громадський комітет рятунку України, у відозві якого «Биймо у великий дзвін і тривогу», опублікованій у газеті «Діло», наголошувалося: «Український народ! Де ти не жив поза межами Великої України ... ніде ти не можеш спокійно приглядатися величезному горю та мукам твоїх неволених та го-

Микола Лемика під час процесу у Львівському окружному суді.

лоджених братів ... Урвалася міра твого терпіння. Мовчати далі не можна. Скрізь, де б'ється українське серце, треба не тільки протестувати проти всіх комуністичних насильств, але й зворушити сумління цілого людства, поставити на ноги весь світ, щоби він звернув увагу на твоє положення і прийшов тобі з допомогою».

Організація Українських Націоналістів розуміє, що потрібно діяти блискавично та без упереджень. Тож було ухвалено рішення здійснити атентат на радянського дипломатичного представника у Львові.

Розмірковуючи над можливим розвитком подій, оунівці доходять до висновку: аби справі надати необхідного розголосу, особа, яка вчиняє атентат, має здатися в руки поліції. Лише так можна було досягти мети, адже саме на суді мали бути викриті жорстокі дії радянської влади, які призвели до голодної смерті мільйонів українців.

«По обличчю Романа Шухевича котилася сльоза...»

Бойова референтура Крайової екіпівки ОУН ретельно готувала майбутню операцію, що мала відбутися в радянському консульстві. Як з'ясувалося, підібрати кандидатуру для виконання атентату було вкрай складно.

Багато членів ОУН зголосилися на цей чин, проте після тривалих дискусій було вирішено обрати Миколу Лемика. Попри юначий вік — у 1933 році йому було лише 18 років, — він відрізнявся поміж однолітків своєю вишуканістю та кмітливістю. Ці риси були вкрай важливими, адже на суді потрібно було виступити так, аби переконати у невідворотності покарання за злочини режиму.

На початку жовтня Микола

Лемика у Львові зустрівся у Стрийському парку зі Степаном Бандерою. Говорили по справі — про політичну ситуацію, страшні наслідки Голодомору на Великій, як вони говорили, Україні.

Бандера давав юнакові настанови — як поводитися на суді, як пояснити мотив свого вчинку. Звісно, ніхто з рідних юного Лемика не знав про

Погруддя Миколи Лемика у селі Солова. Фото з fb-сторінки Локальна історія.

деталі майбутньої операції. Цього не могло бути, адже все трималося в таємниці. Утім, за свідченнями сучасників, мати юнака не знаходила собі місця від хвилювання.

Материнське серце віщувало біду, бо навіть сон наснився віщий. Попри те, що Микола Лемика тримався впевнено, на станції Куровичі стався інцидент, який ледь не поклав край усім планам. Несподівано юнака зупинив поліцейський, проте дивним чином Миколі вдалося переконати, що він поспішає у справах...

Надзвичайно щемливі спогади залишив заступник Романа Шухевича Богдан Підгайний, з яких ми дізнаємося, що долею юнака переймалася не лише його мати, а й керівник бойової референтури.

«Грошей ми тоді мали дуже мало, — писав Богдан Підгайний. — Черевики в Миколи були зовсім подерті, і він, почервонівши, запитав

несміло, чи не міг би десь позичити кращі, бо коли згине, буде сором для Організації, що йому пальці вилазять».

Ми купили йому черевики і шкарпетки, а він, перевзувшись, попросив ще, щоб ті черевики його, хоч подерті, відіслали до його дому, бо батько, як направить, зможе ще ходити. Я побачив лише, як Роман нагло відвернувся, щоб Микола не доглянув його сльози, що покотилася по його обличчю.

Микола був веселий... Він мав дати смертельний постріл у представника більшовицького режиму, як протест проти голодової смерті мільйонів братів в Україні. Перед вечерею у народній гостинниці Роман хотів зробити Миколі ще останню приємність, запропонував йому щось добре з'їсти. Микола, подумавши хвилину, ніяково попросив гречаної каші та кислого молока.

Востаннє стиснули ми Ми-

відь: «Прийшов у справі виїзду до Радянської України».

У книжці відвідувачів зареєструвався під прізвищем Дубенко. Секретар запросив пройти до консула, але Лемика вже сам зробив рішучий крок уперед. Попри блискавичність події, встиг зауважити, що консул зовсім не схожий на особу, портрет якої йому показували під час підготовки до операції. Проте часу на роздуми не було, потрібно було діяти рішуче. Консул почав ставити запитання щодо мети поїдки, про родичів у радянській Україні.

Микола Лемика діяв миттєво. На пропозицію консула показати листи від родичів юнак витягнув заряджений пістолет і зі словами: «Це тобі від Організації Українських Націоналістів — за муки і смерть наших братів та сестер, за голод в Україні, за всі знущання...» — виконав атентат.

Цієї миті Лемика навіть не підозрював, що він ліквідував не справжнього консула Голубова (який, почувши постріли, заховався), а керівника канцелярії Майлова. Микола дочекався, як польська поліція наказала йому покласти револьвер на підлогу, і дав себе вивести на вулицю.

Судове засідання розпочалося доволі швидко, вже 30 жовтня 1933 року. Лемика захищали відомі львівські адвокати — доктор Степан Шухевич та Володимир Старосольський.

Під час перерви Шухевич підійшов до Миколи і тихо проговорив: «Ви вбили іншу людину — Майлова, сто разів гіршого, ніж Голубов. Це був спеціальний представник Сталіна, що контролював дипломатичні і консульські советські представництва у Польщі... Ви зробили приємну несподіванку товаришеві Сталіну...».

Судовий процес привернув увагу всіх свідомих українців. За спогадами очевидців, під судом було багато молоді на знак солідарності з оунівцем, який помстився за братів і сестер, закатованих голодом. Вчинок юного Лемика не був даремним, вдалося досягти мети, яку ставили перед собою оунівці, — «зворушити сумління цілого людства».

Політичний «Святий Хрест»

Оголосили вирок — довічне ув'язнення. Покарання відбував поблизу Варшави, в сумнозвісній політичній

☛ За муки...стор. 15

У ТУРЕЧЧИНІ ВПЕРШЕ ПРОВЕЛИ ВЕЧІР ПАМ'ЯТІ СТУСА, ДЕ ЧИТАЛИ ВІРШІ ДЕВ'ЯТЬМА МОВАМИ

У Посольстві України в Турецькій Республіці відбулася непересічна подія — перший в Туреччині Літературний вечір пам'яті Василя Стуса, українського поета, правозахисника та символу боротьби за свободу. Захід відбувся в межах світового “Stus Fest”, що цього року охоплює десятки країн та всі континенти.

Про це повідомляє Посольство України в Туреччині.

Учасники вечора — представники іноземного дипломатичного корпусу, турецькі громадяни та гості з інших країн — декламували вірші Стуса. У ході заходу твори Василя Стуса прозвучали українською, турецькою, азербайджанською, англійською, іспанською, італійською, німецькою, польською та французькою мовами.

Особливим моментом заходу став показ відео, на якому вірші Стуса зачитали українські військовослужбовці, а також колишній муфтії мусульман України Саїд Ісмаїлов. Завдяки цьому гості могли відчути весь драматизм та глибину поетичних рядків, які звучали з вуст людей, котрі сьогодні продовжують боротися за свободу України. «Сьогоднішній

вечір — це не лише про пошану до видатного українського поета. Це й символ нашої відданості ідеям свободи слова та культури, які не вдасться знищити жодному режиму. Ми вдячні всім, хто підтримав цю подію, об'єднавши нас навколо постаті Василя Стуса», — наголосив Тимчасовий повірений у справах України Олексій Чернишев.

Мисткиня Ольга Довгань-Левицька, впродовж заходу намалювала портрет Василя Стуса. Ідея малюнку базувалася на образі поета як людини,

здатної зберігати внутрішню свободу, навіть коли перебуває у “в'язниці тіла”. Відразу після завершення концерту портрет було виставлено на благодійний аукціон.

«Мистецтво — це спосіб з'єднати часи та народи. Василь Стус був і залишається натхненням для кожного, хто шукає правду і бореться за неї. Я вдячна всім, хто допоміг втілити цю ідею та привернути увагу до Стуса тут, у Туреччині», — поділилася враженнями пані Ольга.

Присутні гості читали вірші Стуса

різними мовами, а також поділилися власними враженнями та думками щодо його поезії. Усі мали нагоду заново відчути непохитну силу й дух митця, що навіть у часи радянських репресій зберігав віру в свободу й правду.

Як писав сам Стус:

“Житимеш ти, бо сильна ти,
Сплюндрована віками земле моя,
Не скорять тебе,
Ні Сибіри, ані Соловки...”

Сьогодні, коли Україна продовжує боронити свою незалежність від російської агресії, постать Стуса набуває ще більшого символічного значення, надихаючи нас незламністю духу та вірністю своїм цінностям. Його поезія залишається потужним нагадуванням про те, що прагнення до свободи та справедливості здатне здолати будь-які перепони.

Дякуємо всім гостям, які долучилися та підтримали цю ідею! Нехай приклад Василя Стуса надихає кожного з нас боротися за свободу, культуру та людську гідність.

Фото: Посольство України в Туреччині

«Українська літературна газета»

МІЖ РЯДКІВ І ПОЛОТЕН: У СТОЛИЧНОМУ МУЗЕЇ ПРЕДСТАВИЛИ ВИСТАВКУ ДО 100-РІЧЧЯ ВІКТОРА ЗАРЕЦЬКОГО

Віктор Зарецький — український художник-монументаліст, графік і педагог, один із найвідоміших митців-шістдесятників.

Нещодавно у Музеї книги й друкарства України розпочався новий мистецький проєкт «Віктор Зарецький між рядків і полотен». Ця виставка є першою з серії ювілейних експозицій, присвячених творчості видатного майстра.

Проєкт спрямований на вшанування спадку Віктора Зарецького та демонстрацію його унікального внеску в українське мистецтво.

«Артпроєкт „Віктор Зарецький. Між рядків і полотен“ розкриває його багатогранну творчість через три дослідницькі підходи, представлені в працях Олеси Авраменко, Лесі Медведєвої та Олексія Зарецького. Роботи Віктора Зарецького сприймаються не лише як образи, а як своєрідна мова, що виходить за межі очевидного зображення. У своїх полотнах художник переплітає культурні контексти, особисті переживання та соціальні проблеми епохи, створюючи багатшарові художні наративи, відкриваючи нові горизонти для інтерпретацій», — розповідають куратори проєкту.

За їхніми словами, вже майже 40 років творчість художника приваблює багатьох дослідників, які присвячують його творчості книги, публікації, статті. Але найбільше промовистими є картини митця та його цитати, що дозволяють пізнати глибше людину і майстра.

«Ювілейний рік Віктора Зарець-

кого ми відкриваємо виставкою про постать митця: зі сторінок книг досліджень і нарисів та альбомів до нас промовлятиме спочатку талановитий amator, за тим академічний студент, станковий живописець, модерніст, монументаліст Віктор Зарецький. Але і син, чоловік, батько, друг, колега, співавтор», — розповідають у музеї.

На думку кураторів проєкту таке поглиблене дослідження життя і творчості Віктора Зарецького дозволяє повною мірою оцінити його внесок у мистецтво. Кожне полотно митця є своєрідним дзеркалом часу, що відображає не лише особисті переживання художника, а й дух епохи,

в якій він жив і творив. Ця виставка дає можливість глядачам не тільки насолодитися мистецтвом, а й задуматися про його глибший зміст, відчути ті емоції та переживання, що вкладав у свої роботи митець.

«Його мистецтво народжувалося у діалозі з добою. Іноді цей діалог був схожий на сутичку, де художник перемагав не силою, а правдою. Його полотна — це голос шістдесятників, відчайдушний та сповнений надії», — стверджує Леся Медведєва.

Експозицію доповнюють архівні світліни та цитати Віктора Зарецького.

«Життя мало мене чи зламати, чи зробити художником — зробило ху-

дожником.

Включились якісь сили, дали енергію. Я вистояв, витримав і свій біль зміг спрямувати у річище творчості. Щось розкрилося на рівні підсвідомості, а потім і у свідомості», — стверджував Віктор Зарецький.

Також відвідувачі експозиції мали можливість переглянути відеофрагмент з інтерв'ю Віктора Зарецького, де митець розповідає про свою творчість.

Нагадаємо, що Віктор Іванович Зарецький (8 лютого 1925 — 23 серпня 1990) народився в Білопільлі на Сумщині. Дитячі роки провів на Донеччині.

У 1943 році його мобілізували до лав радянської армії, проте за станом здоров'я він служив у навчальному полку.

З 1947 по 1953 рік навчався у Київському художньому інституті, де познайомився з Аллою Горською, яка стала його дружиною та відомою художницею і правозахисницею.

Більшу частину свого життя він провів у Києві, де став відомим педагогом та виховав цілу плеяду знамих київських художників.

У 1978 році він заснував художню студію, вступ до якої був великою мрією для багатьох молодих художників. Віктор Зарецький розробив власну педагогічну систему під назвою «Роздуми біля полотна», а його київські роботи у стилі сецесії принесли йому міжнародне визнання.

Текст і фото: «Вечірній Київ»

Тетяна Асадчева,
«Вечірній Київ»

ПОГЛЯД: 2025-Й – ДОЛЕНОСНИЙ РІК ДЛЯ УКРАЇНИ

Зараз багато розмов про майбутні переговори щодо припинення війни в Україні. Проте чи в інтересах України припинення вогню, чи це чергова хитрість?

24 лютого 2022 року росія пішла війною на США, Європу та більшу частину демократичного світу. Мало хто звернув увагу на масштаб цієї війни, попри те, що напередодні про це повідомляла російська державна інформагенція «РИА Новости» (правда, пізніше видалила статтю Петра Аكوпова «Наступление России и нового мира (Наступ росії та нового світу)»). Автор статті – пропагандист, що має зв'язки в Раді безпеки рф. Він чітко дав зрозуміти, що вторгнення в Україну було лише «першим виміром» дій проти «світового порядку», де нібито домінують США та Велика Британія.

Автор дійшов до висновку, що ця «нова ера» потребуватиме військового «об'єднання» великоросів, білоросів і «малоросів» (тобто українців) у так званий «русский мир» перед «другим виміром» дій, який передбачає поділ Європи та зміщення ролі Америки в ній.

«Третім виміром» мала стати побудова «нового світового порядку» переважно авторитарними «центрами сили» на умовах і за правилами, які суттєво відрізняються від західних.

Водночас «головну проблему» росії – її «вікове» питання стосовно України – можна було би розв'язати геноцидом українців із поділом і знищенням України як держави.

путін чітко виклав свою стратегію і цілі: це – Європа і США, а Україна – лише передумова. Відколи він обійняв посаду президента, він був одержимий метою зробити росію знову «великою». І путін, і трамп мають однакові амбіції – «зробити знову великою» (свою країну), але перемогти може лише один. Якщо переможе росія, то програють США, тому що путін відновить ресурси і краще підготується до протистояння Америки та Європі.

Україна є вирішальним фактором. Від лютого 2022 року путін та інші російські високопосадовці надзвичайно відверто й неодноразово підтверджували свою стратегію і цілі.

А тепер найсумніша частина допису. Це може здатися жорстоким і бездушним, але цього не уникнути. Цієї зими українцям ще доведеться жити з відключеннями світла, звуками сирен, вибухами та іншими негараздами, але навесні буде помста

– новий контрнаступ. Будуть рейди в тил ворога, перерізання його логістики, удари по Керченському мосту, російських військово-промислових об'єктах, складах боєприпасів, нафтобазах, портах та інших об'єктах інфраструктури ракетами і дронами максимально наявної дальності. Можливо, буде навіть відкриття нового фронту в етнічно спірному регіоні – на Кубані.

Україна має йти обраним курсом, бо у неї немає іншого виходу. Якщо росія не відступить, жахливі людські та матеріальні втрати українців посилять позицію росії, забезпечивши платформу для її наступного вторгнення.

Одним словом, припинення вогню, яке може спричинити подальшу окупацію і легітимізацію вже окупованих росією українських територій, стане перемогою росії та поразкою «демократичної коаліції» 50-ти країн, включно зі США. Ніяке словоблудство, ніякі Мінські домовленості, ніяка «миротворча діяльність» не змінять результат, якщо Україна погодиться з російськими «територіальними реаліями». Лише у разі поразки росія віддасть захоплені території. Щоб зрозуміти наміри росії, німцям варто пригадати Кенігсберг, а японцям – Курильські острови.

Українці, які вважають, що «припинення вогню» принаймні хоч якось нормалізує їхнє життя, повинні знати, що в путінську «нову еру» об'єднання в «русский мир» розраховувати на пощаду можуть лише ті, хто доведе своє лояльне ставлення до росії. З іншими поводитимуться як із зрадниками та «здобиччю» – кидатимуть у в'язницю, використовуватимуть як «гарматне м'ясо» у війні проти України та Європи, або висилатимуть до Сибіру.

Колишня державна секретарка США Мадлен Олбрайт після зустрічі з путіним назвала його холодним «рептилоїдом». Цей «рептилоїд» вже продемонстрував свою демонічну жорстокість. Хто тоді захищатиме кілька мільйонів українців, які там залишаться?

Українському керівництву зарано розглядати задачу території як єдиний варіант. росія може виявитися більш вразливою, ніж Україна. росіяни вже знищили більшість військових та

економічно важливих об'єктів в Україні, а українці в росії – тільки почали. Як путін пояснить, чому його триденна «спецоперація» перетворилася на принизливу війну, що триває вже четвертий рік з виттям сирен вночі, пожежами та вибухами, що поширюються територією росії?

російська економіка крихка, і цього року його запаси «про чорний день», ймовірно, будуть вичерпані. Ресурси для фінансування соціальних послуг закінчуються. російський рубль втратив 40% вартості. Найбільший завод мікросхем оголосив про банкрутство. Інфляція росте, більшість імпортованих товарів недоступна. Підприємства повертаються до бартерної економіки. Людські втрати вже у вісім разів перевищили втрати дев'ятирічної війни в Афганістані. До того ж, посилюється глобальна ізоляція, 180,000 росіян визнані воєнними злочинцями. Не дивно, що відсоток росіян, які виступають проти війни, зростає.

Що все це означає для США і Трампа? Він не може вести переговори про відмову України від своїх територій, адже це не його справа. Він уже продовжив озвучений раніше термін укладення угоди про припинення вогню на 100 днів, а потім збільшить ще на 100.

Тим часом Україна зможе використати решту виділених Сполученими Штатами 60 мільярдів доларів, продовжить отримувати військову допомогу з боку Європи та 50-ти країн демократичної коаліції, нарощуватиме обсяг власного виробництва для забезпечення потреб оборони, матиме змогу використати заморожені російські активи, надані кредити і пожертви. З кожним днем росія ставатиме все менш здатною перемогти Україну.

Трамп завжди за «переможця» і хоче бути на боці переможців. З приходом тепла Україна матиме змогу дезорієнтувати й деморалізувати противника та змусити його відступити. Якщо це станеться, Трамп стане найпалкішим прихильником України та сприятиме її вступу до НАТО. Чи зробить Трамп Америку «знову великою», допомагаючи покласти край російському фашизму?

На щастя, зараз Європа взяла на себе лідерство у військовій підтримці

України. Так і повинно бути. США можуть зосередитися на інших проблемних питаннях, адже Україні все ще потрібна допомога їхньої розвідки, їхніх систем ППО, високоточних снарядів, найсучаснішого озброєння і технічної підтримки. В усьому іншому буде достатньо допомоги з боку Європи, винахідливості й креативності українців та власного виробництва.

Як бізнесмен і посередник, Трамп повинен усвідомити, що підтримка України – це «угода» століття. 112 мільярдів доларів, виділених американському оборонному відомству для допомоги Україні, дозволять заощадити понад 800 мільярдів доларів додаткових витрат США на оборону у разі перемоги росії.

Найважливіша мета, яку має поставити перед собою президент України Володимир Зеленський – це реформування Збройних сил. Зокрема, зміни мають включати підвищення офіцерів із успішним бойовим досвідом до вищих чинів; забезпечення належної підготовки та спорядження військових; скорочення бюрократичної тяганини у справах військових і ветеранів; забезпечення ротации військ, можливість вибору підрозділу, спеціалізації та умов служби; підвищення рівня медичного забезпечення та пільг для ветеранів. Приблизно 100,000 мобілізованих військовослужбовців, які зараз проходять навчання, можуть значно полегшити тиск на бійців на передовій, поки новонабрані солдати готуватимуться до доленосного для України цього річного контрнаступу.

Джордж Волошин

Джордж Волошин – високопосадовець у відставці, затверджений Сенатом представник президента в адміністрації Регена. Він займав посаду керівника загальнодержавного відділу безпеки цивільного персоналу, забезпечення національної безпеки в надзвичайних ситуаціях і генерального інспектора регуляторного агентства. Він також брав активну участь у багатьох благодійних програмах з участю України.

«Київ Пост»

ПРО ВИБОРИ ПІД ЧАС ВІЙНИ

Петро Порошенко під час зустрічі з дипломатами, політиками та експертами у Французькому інституті міжнародних відносин заявив, що виборчі процеси в Україні під час війни руйнують внутрішню єдність і вигідні тільки путіну.

«Ви знаєте, що означають вибори в Україні зараз? Вбивство єдності. Бо вибори – це завжди боротьба. А єдності не може бути під час виборів. Про це знає будь-яка демократія», – зазначив п'ятий Президент. Він наголосив, що в такій ситуації не виграють ні Порошенко, ні Зеленський, а тільки путін.

«Хто б став переможцем на цих виборах? Одна людина – путін. У нього вже є продумана кампанія з дезінформації. У нього є п'ята колона. І він ніколи не відступить назад зараз, під час війни,

якщо відбуватимуться вибори, він просто скористається моментом. Це неприйнятно», – наголосив Петро Порошенко.

«Ми повинні виграти війну. Ми повинні припинити вогонь. І вибори мають відповідати загальним критеріям демократії та свободи. Я проти виборів зараз», – заявив п'ятий Президент.

«І коли ви питаєте: «ви все ще думаєте про вибори, пане президенте?» – моя відповідь буде «так», я дуже мрію про перемогу на виборах. На виборах, коли я буду кандидатом у депутати Європарламенту від України, коли Україна буде членом Європейського Союзу. Про інші вибори будемо думати в майбутньому», – резюмував Порошенко.

Текст і фото: «Європейська солідарність»

OPEN LETTER TO JUSTICE MINISTER VIRANI

15 January 2025

Dear Minister of Justice Virani:

On 24 October 2024, the Honourable Chris Alexander, a Distinguished Fellow of the Macdonald-Laurier Institute, testified before the Standing Committee for Public Safety and National Security of the House of Commons. In discussing foreign interference in Canadian society, Mr. Alexander tabled documents suggesting that Mr. David Pugliese, a journalist working for the Ottawa Citizen, had been an agent of influence for the Soviet Union, recruited for that purpose

by the Soviet secret police, (<https://www.ourcommons.ca/documentviewer/en/44-1/SECU/meeting-125/evidence>).

Mr. Pugliese denied the allegations before the SECU committee on 7 November 2024 (https://www.ourcommons.ca/Content/Committee/441/SECU/Evidence/EV13424_473/SECUEV129-E.PDF) and in various media stories (e.g. <https://nationalpost.com/news/canada/postmedia-reporter-says-kgb-allegations-are-ridiculous-and-entirely-false>).

Meanwhile, Mr. Dwayne Strocen, president of

Docufraud Canada, and a veteran of the RCMP, has said that in his professional opinion, these KGB documents are real (<https://globalnews.ca/news/10831226/reporter-david-pugliese-false-russian-spy-allegations/>).

We call upon the Government of Canada to immediately set up an official inquiry to determine whether these accusations are credible and to take any measures required based on this investigation's findings.

Sincerely yours, the undersigned,

Professor Christopher Adam, historian & editor, Canadian Hungarian Journal, Ottawa
Olesia Luciwi-Andryjowycz, National President, League of Ukrainian Canadian Women, Edmonton

Leona Alleslev, former MP (Conservative Party of Canada)

Mick Antoniwi, MS Senedd (Welsh Parliament), Cardiff, Wales

Professor Federigo Argenterieri, political scientist, John Cabot University, Rome, Italy
Boris Balan, President, Ukrainian Canadian Foundation of Taras Shevchenko

Jars Balan, Canadian Institute of Ukrainian Studies, University of Alberta, Edmonton

Professor Olga Bertelsen, political scientist & author, Tiffin University, Ohio, USA
Brian Bonner, independent journalist, Kyiv, Ukraine

Orysia Boychuk, President, Alberta Provincial Council, Ukrainian Canadian Congress
Vlodko Boychuk, Vice-President, Edmonton Branch, League of Ukrainian Canadians

Yevhen Burlaka, Vice-President, Edmonton Branch, Ukrainian National Federation of Canada

Roman Chabursky, Creative Director, Clear Impressions, Toronto
Bohdan Chomiak, Director, GNT Terminal, Odesa, Ukraine

Yuri Chumak, LLB, Toronto
Ron Chyczij, Toronto, Ontario
Jerry Duma, recipient, Order of Australia, Sydney, Australia
Marta Farion, President, Kyiv-Mohyla Foundation of America, Chicago, Illinois, USA

Jonathan Fink, producer, Silicon Curtain podcast, London, England
Dr Peter Gamlin, Professor emeritus, University of Toronto

Keir Giles, Senior Consulting Fellow, Chatham House, Russia & Eurasia Program, London, England

Alik Gomelsky, Jewish-Ukrainian researcher & author, Toronto

Olena Goncharova-Lafoy, journalist, North America
News Desk, Kyiv Independent,

Ukraine

Jaroslav and Olya Grod, Etobicoke, Ontario

Nataliya Halych, Director, New Ukrainian Language School and UCC (Toronto Branch)

Robert Herchak, member, Victoria Branch, Ukrainian Canadian Congress
Andrew Hladyshevsky, KC, Senior Counsel, Dentons Canada LLP, Edmonton
Andrij Hluchowecy, Edmonton, Alberta
Sonia Holiad, member, Ukrainian Canadian Congress, Ontario Provincial Council
Colonel (Ret'd) Mark Hutchings, MSM, CD, entrepreneur, Canada

Dr P Kallioniemi, creator, Vatrik Soup & Fellow, International Centre for Defence & Security, Estonia

Vicki Karpiak, Ukrainian Canadian community activist, Ottawa
Maria Katchmar, teacher (Ret'd), Ottawa

Roman Katchmar, PEng, Ottawa

Dr Natalia Khanenko-Friesen, Director, Canadian Institute of Ukrainian Studies, Edmonton

Dr Bohdan Klid, historian & author, Canadian Institute of Ukrainian Studies, Edmonton

Jurij Klufas, President, Ukrainian National Federation, Toronto, Canada
Simon Koukilewsky, producer, Ukrainian Time, Montreal

Dr Peter Kormylo, Ukrainian Information Service, London, UK

Zenon Kowal, délégué général honoraire des gouvernements francophones de Belgique, Bruxelles

Ihor Kozak, BEng, MBA, Vice-President, League of Ukrainian Canadians, Toronto
Mykhaylo Kozlovskyy, President, Edmonton Branch, Ukrainian Youth Association
Askold Krushelnysky, journalist and author, Kyiv, Ukraine & Washington, DC

Serhii Kuzan, Director, Ukrainian Cooperation and Security Center, Kharkiv, Ukraine
Lubomyr Kwasynicia, President, Romyr Consultants Corporation, Toronto

Dr Serhiy Kvit, President, National University of Kyiv-

Mohyla Academy, Kyiv, Ukraine

Svyatoslav Lashkevych, Chairman, Vancouver Branch, Ukrainian National Federation

Dr Leonard Leshuk, author & independent historian, Washington, DC

Oleh Lesiuk, sculptor, President, Ukrainian Association of Visual Artists of Canada
Marco Levytsky, journalist & editor, Ukrainian News/New Pathway, Edmonton
Bruce Lilley, President, Ukrainian Canadian Congress, St John's, Newfoundland

Professor Lubomyr Luciuk, author & political geographer, Royal Military College of Canada

Dr Bohdan Luhovyy, Halifax, Nova Scotia

Andrii Lytvynets, Edmonton Branch, League of Ukrainian Canadians
Victor Malarek, investigative journalist & author, Toronto

Andriy Maleckyj, MA, MBA, Chicago, Illinois, USA

Professor Hugh Macdonald, political scientist, Boston University International Programs, London, UK

Paulette MacQuarrie, producer, Nash Holos Ukrainian Roots Radio, Vancouver
Lubomyr Markevych, Barrister & Solicitor (Ret'd), Alberta

Ksenia Maryniak, MA, translator, University of Alberta, Edmonton

Rev Dr Athanasius McVay, FRSA, FRHistS & Research Fellow, Chair of Ukrainian Studies, Toronto

Roman Medyk, past President, League of Ukrainian Canadians, Toronto
Michael Melnyk, author & independent historian, UK

James Michaluk (Ret'd), administrator, Freedom for Ukraine, Winnipeg, Manitoba
Paul Migus, Director, Paul Yuzyk Institute for Youth Leadership, Ottawa

Dr Victor Mishalow, Merited Artist of Ukraine, Toronto

Professor Alexander Motyl, political scientist & author, Rutgers University, New Jersey, USA

Elvira Mruchkovska, President, Vancouver Branch, Ukrainian Canadian Congress

Lidia Narozniak, LLB, Crown Attorney (Ret'd), Hamilton, Ontario

Marta Olynyk, translator, Montreal, Quebec

Steve Ostafichuk, Board Member, League of Ukrainian Canadians, Toronto
Professor Victor Ostapchuk, historian & author, University of Toronto

Dr Pierre Pawliw, Lecturer, Université Laval, Sherbrooke, Quebec
Mykhaylo Petechuk, President, Kyiv-Mohyla Foundation in Canada
Ihor Petelycky, Toronto, Ontario

Taras Podilsky, President, Edmonton Branch, League of Ukrainian Canadians
Andrij Potichnyj, Director, Unite with Ukraine (Ukrainian World Congress), Toronto
Mark Preston-Horin, Certified Disability Management Professional, Victoria, British Columbia
Michael Pyniansky, Director, Ukrainian War Veterans Association of Canada, Toronto

Dr Natalia Pylypiuk, Professor emerita, University of Alberta, Edmonton
Richard Ratzlaff, editor, Toronto

Bohdan Romaniuk, LLB, Canada-Ukraine Foundation (Vice President-Alberta)
Mrs Anna Romanyshyn, MLS, Librarian (Ret'd), Toronto

Dr Oleh Romanyshyn, League of Ukrainian Canadians, Toronto

Peter Schturyn, President, Toronto Branch, Ukrainian Canadian Congress
Roman Senkus, senior editor (Ret'd), Canadian Institute of Ukrainian Studies
Bohdan Shandor, former President, Ukrainian American Bar Association, Florida

His Excellency Andriy Shevchenko, former Ambassador of Ukraine to Canada, Kyiv
Professor Myroslav Shkandrij, historian, University of Manitoba, Winnipeg

Michael Shwec, Président, Congrès des Ukrainiens canadiens - Conseil provincial du Québec

Lisa Shymko, former Chair, Canada-Ukraine Parliamentary Resource Centre
Professor Ruslan Siromskyy, Dean, Faculty of History, Ivan Franko University, Lviv, Ukraine

Borys Sirskyj, Member (Ret'd), Canadian Security and Intelligence Service, Ottawa
Ostap Skrypnyk, former President, Canada-Ukraine Foundation, Winnipeg
Marsha Skrypuch, author, Brantford, Ontario

Captain (Ret'd) Andre Sochaniwsky, CD, President, Ukrainian War Veterans Association of Canada

Dr Ted Sosiak, MD, Toronto
Myron Spolsky, Kyiv, Ukraine
Orest Steciw, Director, Ucrainica Research Institute, Toronto

Rev Father Jeffrey D Stephaniuk, Sacred Heart Ukrainian Catholic Church, Wynyard, Saskatchewan

Borys Sydoruk, BSc (Pharmacy), Calgary
Lesia Szwaluk, Winnipeg, Manitoba

Robert Topolnytsky, BCom, MA (Ret'd), Toronto

Mykola Vorotilenko, Vice-President, Edmonton Branch, Ukrainian Canadian Congress
Oksana Wasylyk, administrator, Ukrainian National Federation Foundation, Toronto

Halya Wilson, member, Ukrainian Canadian Civil Liberties Association, Calgary
Jerry Woloschuk, Justice of the Peace (Ret'd), Port Dover, Ontario

Ted Woloshyn, Ted Woloshyn Podcast, Toronto

Professor Oleh Wolowyna, demographer, University of North Carolina-Chapel Hill, USA

Yurij Wowczuk, Director, Vovk Foundation, Pittsburgh, USA

Borys Wrzesnewskyj, former MP (Liberal Party of Canada), Toronto

Bohdan Wynnycky, past-President, Ontario Provincial Council, UCC, Toronto
Vera Yuzyk, member, Ottawa Branch, Ukrainian National Federation

Roman Zakaluzny, member, Ukrainian Canadian Civil Liberties Association, Ottawa
Professor Walter Zaryckyj, Ukrainian American Freedom Foundation, New York

Professor Sergei Zhuk, historian & author, Ball State University, USA
Dr Roman Zyla, Ottawa

EXPERT: RUSSIAN OPPOSITION WANTS EMPIRE WITHOUT PUTIN

By Newsman Nona
December 15, 2024
The Daily Handle

Russian historian Botakoz Kassymbekova asserts that Russia’s colonial and authoritarian identity is structurally entrenched, resisting reform or democratization. She highlights how the country’s imperial system disproportionately burdens ethnic minorities and its “national republics,” while fostering privileges for metropolitan Russians, perpetuating inequality and unrest.

Russia’s deep-rooted colonialism and imperial identity are not reformable, argues Botakoz Kassymbekova, a historian specializing in Eastern European studies at the University of Zurich. Speaking about Russia’s persistent dominance over its ethnic minorities, Kassymbekova emphasized that imperialism remains central to the nation’s authoritarian governance system.

“Russian dissidents want to retain the empire, which means they want to maintain the status quo,” she said. “This status quo will never bring democracy, simply because an empire is an authoritarian system.”

Following Russia’s full-scale invasion of Ukraine in 2022, calls for the decolonization of Russia—a sprawling state that spans 11 time zones and houses over 140 million people—have intensified. Activists argue that Russia operates as one of the last empires in existence, with centralized control exercised from Moscow over its numerous “national republics.” These republics, ostensibly autonomous regions designed to accommodate ethnic minorities, are ruled by Moscow-appointed governors

and lack meaningful self-governance.

Russia’s National Republics: A Colonial System

Nine out of Russia’s ten poorest regions are national republics. These areas bear the brunt of Russia’s war efforts in Ukraine, suffering disproportionately high mobilization rates and battlefield deaths per capita compared to metropolitan areas like Moscow and St. Petersburg. Calls for decolonization and the rejection of Russification—a policy erasing local identities—are gaining momentum in these marginalized regions.

Kassymbekova, originally from Kazakhstan, draws a sharp contrast between these republics and former Soviet states such as her homeland, which regained independence in the 1990s. Kazakhstan and other nations have fought hard to reclaim their languages and cultures after decades of Russification. By contrast, Russia’s national minorities remain politically and economically dependent on Moscow.

The Soviet Legacy: Myth vs. Reality

Romanticized perceptions of the Soviet Union as an anti-imperial, egalitarian state endure in some Western circles. However, Kassymbekova dismisses such views as misguided. “The Marxist theory privileged by some Western scholars often overlooks the human suffering caused by centralized control,” she said. The Soviet model, built on central planning and authoritarian rule, caused widespread oppression, famine, and death, particularly under Joseph Stalin.

The historian sees strong parallels between the Soviet famine in Ukraine (Holodomor) and a similar famine in Kazakhstan, both caused by forced collectivization. These shared traumas, along with efforts to erase cultural elites and suppress independence movements, underscore the colonial nature of Soviet policies.

The Revival of Russian Imperialism

Under Vladimir Putin, Russia’s government has revived Stalin-era rhetoric and embraced an imperialist narrative. This includes promoting the idea of the “Russian world,” portraying the country as a sacrificial force bringing good to others. Kassymbekova explained that this narrative, rooted in religious archetypes like martyrdom, frames Russian imperialism as altruistic, while suppressing dissent by glorifying suffering.

“The annexation of Crimea allowed Russians to feel privileged,” she noted, reinforcing a sense of superiority over non-Russians and solidifying support for authoritarian rule. Despite these dynamics, Kassymbekova is skeptical about meaningful change arising from Russia’s political opposition, which she claims is often complicit in maintaining imperial structures.

Opposition Without Decolonization

Russian dissidents, often hailed as reformers in the West, resist discussions about dismantling the empire, Kassymbekova said. “Many Russian opposition figures want to preserve the empire and maintain their privi-

leges,” she observed, accusing them of ignoring voices from national republics such as the Bashkirs, Tatars, and Chechens.

Recent proposals for a new Russian constitution, created by Russian intellectuals abroad, even suggested abolishing national republics without consulting their representatives. “This erasure of national identities highlights the deeply ingrained racism and xenophobia within Russian political culture,” she argued.

A Turning Point in National Republics

While Russia’s metropolitan elites remain entrenched in imperial privilege, Kassymbekova sees hope in the rising national consciousness of its republics. Many of these regions share historical traumas with Ukraine, fueling their determination to resist Russian domination.

In regions devastated by high war casualties, a critical mass of citizens is rejecting the Kremlin’s authority. Kassymbekova sees these national republics, rather than Moscow-based dissidents, as the most likely catalysts for systemic change in Russia. “We are at a historical moment,” she said. “The myth of the Russian Empire and its greatness has died and won’t be revived anytime soon.”

She concluded that Russia’s colonial identity is fundamentally incompatible with democracy. For meaningful transformation to occur, Russia must confront its imperial history and relinquish its hold over the national republics. Without this reckoning, she warns, the authoritarian regime will persist.

HOLOCAUST SURVIVOR DRAWS PARALLEL BETWEEN NAZI TERROR AND TODAY’S RUSSIA IN BUNDESTAG ADDRESS

“Putin is trying to destroy us as a nation, just as Hitler tried to destroy the Jewish people in World War II,” Roman Schwarzman declared

By ORYSIA HRUDKA
29/01/2025
Euromaidan Press

In a powerful address to the German Bundestag during the annual Holocaust remembrance ceremony, 88-year-old Holocaust survivor Roman Schwarzman drew stark parallels between his experiences during World War II and Russia’s current aggression against Ukraine, delivering a plea for continued support of his homeland.

“Back then, Hitler wanted to kill me because I am Jewish. Now Putin is trying to kill me because I am Ukrainian,” Schwarzman declared in one of the most poignant moments of his speech, highlighting the tragic symmetry of his life experiences.

The survivor of the Bershad ghetto, who now serves as the chairman of the Ukrainian Association for Jewish Concentration Camp and Ghetto Survivors, shared his recent firsthand experience of Russian attacks. On 29 December 2023, his apartment in Odesa was destroyed by a Russian missile. “Miraculously, my wife and I were able to escape because we fled to the

basement. When we returned to the 10th floor, we did not recognize the apartment. Everything was shattered,” he recounted.

The speech received multiple rounds of sustained applause from the assembled parliamentarians, underscoring the impact of Schwarzman’s testimony linking historical atrocities to contemporary aggression against Ukraine.

“I have seen the devil” Drawing from his experiences in the ghetto, Schwarzman offered a powerful message of resistance: “I saw the devil. And I say, we are overestimating him. His power is not greater than the power we ascribe to him.”

The Holocaust survivor warned that Russia’s ambitions extend beyond Ukraine. “Anyone who believes that Russia will be satisfied with Ukraine is mistaken,” he cautioned the German parliament. He emphasized that “there can be no peace without freedom and justice.”

Schwarzman made an appeal for increased military support, outlining specific needs: “Ukraine needs air defense, Odesa needs air defense to protect people and ports. We need aircraft to gain

air superiority, we need more long-range missiles to cripple the Russian airfields and missile depots from which we are attacked daily.”

“The world must stop being afraid,” he declared, assuring that “Ukraine is doing everything to keep the war from coming to you.”

War of extermination Schwarzman drew direct parallels between the Nazi regime’s attempted extermination of the Jewish people and current Russian aggression: “Putin is trying to destroy us as a nation, just as Hitler tried to destroy the Jewish people in World War II.”

The survivor spoke of the psychological impact of witnessing the aftermath of Russian occupation: “I see the faces of the Ukrainian defenders returning from Russian captivity. Their stories of torture by the Russian occupiers cause phantom pains in me.”

Schwarzman reflected on the cyclical nature of his life’s struggles: “I have already escaped extermination once. Now I am an old man and I have to live with the fear that my children and grandchildren will become victims of a war of extermination.”

Schwarzman painted a grim picture of his beloved hometown Odesa, which he says “is currently suffering greatly from Russian terror.” The ongoing attacks have even interrupted the construction of a memorial dedicated to 25,000 Jews who were burned alive by Nazi forces in October 1941 – a project supported by German partners that Schwarzman has championed for years.

A plea for action Concluding his address, Schwarzman made an impassioned plea to the German parliament: “Today, we must once again do everything in our power to put an end to barbarism. This is the only way to achieve peace and mutual understanding.”

He begged the assembled legislators “to arm us so that Putin will end this war of extermination.”

His final words, delivered in Yiddish, connected the historical memory of the Holocaust to the current struggle: “The memory of the victims of Nazism must be a guiding light for us, and commit us to building a future in which humanity and justice are not empty words.”

ДИКТАТУРИ ВМІЮТЬ ВОЮВАТИ, АЛЕ ВОНИ ВСЕ ОДНО ПРОГРАЮТЬ

Рівно 80 років тому були звільнені в'язні одного з найбільших нацистських таборів смерті – Аушвіц-Біркенау в Освенцимі. Його створив авторитарний режим людоджерного диктатора, який хотів правити світом, та зрештою зазнав поразки. Але час покаже, що диктатори відроджуються, а людству не можна розслаблятися.

Ганна Арендт, німецько-американська теоретикня політології, історикня, одна з найважливіших мислительок ХХ століття, досліджуючи витоки тоталітаризму, писала: урядові структури, створені Сталіним та Гітлером, представляють "абсолютно нову форму правління", яка, ймовірно, знову з'явиться в різних інших формах у майбутньому. Вона також застерегла, сказавши, що "всі ідеології містять тоталітарні елементи".

Її слова були пророчими. Рівно за 67 років після того, як Гітлер став рейхсканцлером Німеччини, 7 травня 2000 року президентом росії став путін.

Я не буду описувати дві дуже схожі Олімпіади, не буду коментувати серйозне видання "Time", яке з різницею в 70 років назвало обох диктаторів людьми року. Не вдаючись до глибокого аналізу історичних і соціальних причин, що привели цих людоджерів до влади, беззаперечним залишається факт, що це стало можливим завдяки формальному дозволу на це як німецького, так і російського суспільства.

За справедливою оцінкою Лариси Якубової, доктора історичних наук та члена-кореспондента НАН, формально диктаторам потрібно було саме населення, яке боїться навіть власної тіні. Неспроможність чинити опір тоталітарній диктатурі, яка відбирає у суспільства права і свободи, призводить згодом до катастрофічних наслідків.

Що ж спільного ми можемо побачити сьогодні, коли вогнище війни в центрі Європи в 21 столітті набирає все більше катастрофічних наслідків?

Доречно було б сказати, що, мабуть, запізно, лише в 2008 році, окремі дослідники у зв'язку з подіями в Грузії почали проводити аналогії між двома диктаторами. Саме тоді керівництво росії почало холоднокровно втілювати свій план, який був уже давно заявлений у різних офіційних документах.

У 2008 році ми дізналися, що росія має особливі права в привілейованих зонах на пострадянському просторі.

Перша війна в Грузії стала заявкою на ревізію системи міжнародних відносин. Саме ця війна, якщо вдатися до аналогій, за духом нагадувала анексію Гітлером Судетської області 1938 року.

Європейські та американські лідери поринули в цілу низку інших глобальних і внутрішніх проблем, залишивши цю агресію поза увагою, в надії, що на цьому все закінчиться. І це, звісно, стало стимулом до подальших анексій "собирателя земель русских" та "реставратора ссср" путіна.

В лютому 2010 року була проголошена нова російська військова доктрина, а в лютому 2013 року – нова зовнішньополітична концепція. У ній виразно заявлено, що росія залишає за собою право захищати російське населення за межами своєї території.

Як повністю залежним від своїх власних психічних розладів, диктаторам конче необхідно було створити систему залежних і відданих їм людей. Так, за словами все тієї ж Ганни Арендт, саме лояльність до вождя стає головним критерієм просування по службі. Амбітні члени партії змагаються один з одним, щоб висловити свою лояльність, а навколо лідера розвивається культ особистості.

Чи не так це зараз у росії? Чи не бачимо ми сьогодні всемогутнього лідера? Навіть якщо він не відрізняється особливою компетентністю, і члени його найближчого оточення знають про недоліки, вони залишаються вірними йому зі страху, що без нього розвалиться вся владна структура.

Після приходу до влади, за словами Арендт, тоталітарні рухи стикаються з серйозною дилемою виконання своїх обіцянок. Вони вирішують цю проблему, вступаючи в постійну боротьбу із зовнішніми і внутрішніми ворогами, реальними або уявними, щоб мати можливість сказати, що в якомусь сенсі вони ще не набули сили, необхідної для виконання своїх обіцянок.

Тобто тоталітарні уряди повинні постійно боротися зі своїми ворогами, щоб вижити. Тобто і Гітлер, і путін, використовували створення образу зовнішньої і внутрішньої загрози для внутрішнього користування й утримання власної безмежної влади.

путін, як і Гітлер, довго готував країну до війни, прибирав нечисленних опонентів і створив потужну пропагандистську машину. Саме про-

паганда стає чи не головною їхньою точкою опори та виправданням постійних воєн. У 1938 році Німеччина захопила Австрію, назвавши це "возз'єднанням". Як і в Криму, там було проведено псевдореферендум, щоб легітимізувати аншлюс.

Потім Гітлер анексував Судети, пояснивши це захистом прав німців, які проживають у регіоні. Чи не подібна ситуація з початком війни на Донбасі в 2014 році?

У 1939 році нацистська Німеччина вторглася до Польщі, росія ж у лютому 2022 року розпочала повномасштабну війну в Україні. Обидва диктатори спробували представити свою агресію як захист від нападу. З точки зору сучасного фіурера, існування України в її сучасних кордонах є неприпустимим, тож українська суверенна держава, як він вважає, в разі її успіху може завдати удару по геополітичній безпеці росії. Цю версію, як і про місце, звідки готувався наступ на Білорусь, ми чуємо і сьогодні.

Звісно, нам потрібні не лише факти, що поєднують ці два режими. Нам потрібен план виживання і перемоги над диктатором. Але все ж таки, перед тим, як згадати кінець одного з них і передбачити неминучий фінал іншого, я згадаю ще про щось важливе для розуміння спорідненості двох диктатур.

Станом на січень 2025 року війна в Україні триває вже майже 11 років. При цьому фаза повномасштабної агресії вже сягнула відмітки 2 роки і 11 місяців. За масштабами втрат, залучених ресурсів і тривалістю вона, звісно, все ще залишається не найбільш смертоносною серед відомих людству війн. Проте точно посідає місце найжорстокішого акту насилля 21-го століття.

Я не обираю шлях історика. Чи був я правий, говорячи про початок Третьої світової війни – скажуть за сто років наші нащадки. Але вже сьогодні очевидно, що війна, розпочата параноїдальним, психічно хворим фіурером, має усі шанси посісти своє місце на п'єдесталі найстрашніших подій людської історії. Чи буде це саме так – залежить від того, який шлях обере Україна та все цивілізоване суспільство. Обере саме зараз, на полях битв російсько-української війни.

Наразі важко з'ясувати, в якій історичній паралелі сьогодні перебуває путін. Очевидно лише одне – війна триває. Це не жарт, не випадковість, не помилка, не кошмарний сон. Саме

по собі це нікуди не піде і не розсіється. І, як у будь-якій війні, можна виграти або програти. Чому віддати перевагу – залежить тільки від нас. У цій боротьбі з людоджерним диктатором нам треба бути разом. Це – сильний ворог, на боротьбу з яким і Україна, і весь демократичний світ мають об'єднати всі сили.

Бо доки Захід продовжував боятися "червоних ліній" путіна та читав молитву про необхідність уникнення ескалації, навколо росії вже об'єдналися Китай, Північна Корея та Іран. Зволікання демократичних країн із наданням Україні необхідної кількості зброї призвело до того, що ситуація на полі бою змінилася. Ми увійшли в стан затяжної війни, вихід із якої ще попереду. На фронті з'явилися новітні технології, які вже стають вирішальними і змінять глобальну безпеку майбутнього.

Українці сьогодні воюють з тиранією, але чи обмежиться ця війна лише Україною – це те, чим має перейматися весь демократичний світ. І діяти!

Звісно, диктаторський режим більш пристосований до війни. Такий режим може швидко відправити мільйони людей копати окопи, виробляти снаряди і дрони. За диктатури, мабуть, ніхто не посміє ухилитися від мобілізації. Диктаторські режими вміють мобілізувати всі ресурси на ведення війни.

Але точно (й історія це підтверджує) чого не можуть диктаторські режими – не припускатися фатальних помилок. Там, де все вирішує одна людина, немає місця для інших думок. Тому для Гітлера рішення про напад на сср згодом стане фатальним. Ухвалення путіним рішення про напад на Україну в 2022 році теж стане фатальним завдяки нашим неймовірним зусиллям.

У війні з цим диктатором нам треба не просто вижити, а й усвідомити нову стратегію, мета якої не лише контроль ситуації на полі бою, а й формування системи життєстійкості країни та переходу до нових технологічних рішень.

Ця війна вже інша. Тому не просто витримка, а рішуча і своєчасна відповідь на нові виклики стануть запорукою нашої Перемоги.

Слава Україні!

**Валерій Залужний,
Посол України в
Великій Британії,
колишній головнокомандувач
Збройних сил України**

У РФ ОГОЛОСИЛИ ПРЕТЕНЗІЇ НА ҐРЕНЛАНДІЮ

Ґренландія могла б увійти до складу росії як Ґренландська Народна Республіка. Позбутися датських окупантів і отримати необхідний захист і підтримку.

Таку думку висловив депутат Держдуми росії Віталій Мілонов.

«Канада за фактом є найбільшій, злиденною провінцією Америки, повністю залежною від США. А самі Штати перебувають у глибокій економічній та політичній кризі. Тобто росія є єдиною нормальною державою зі стійкою економікою та

політичною системою, яка може підтримати наш спільний етнос – «інуїтів» чи «ескімосів», як у нас заведено. Ґренландія могла б стати новим суб'єктом росії, отримати необхідний захист і підтримку, якої вона була позбавлена, перебуваючи

під п'ятою датських окупантів, які вже є моральними виродженнями. Віддали всю зброю Україні та не можуть називатися повноцінною державою. росія та Ґренландія – це одна країна», – заявив Мілонов.

«Новий формат»

АВТОКЕФАЛІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕРКВИ — НЕЗМІННИЙ ФАКТ

Вселенський Патріарх Варфоломій підкреслив, що надання автокефалії Православній Церкві України є незмінним фактом і не може бути скасоване ні пропагандою, ні війною.

Вселенський Патріарх Варфоломій заявив, що надання автокефалії Православній Церкві України не має нічого спільного з геополітичними фактами та неприпустимим вторгненням росії в Україну. Про це він заявив під час відеопромови на заході, організованому Організацією сприяння розвитку греко-православної культури «Еней» щодо автокефалії України та війни росії проти України.

Як прокоментував Вселенський Патріарх, війна штучно пов'язана рпц з автокефалією України для покриття своїх обов'язків і великих амбіцій. «Це росія поглибила прірву між українцями та росіянами, а не автокефалія України, яка була дана стражденному українському народу. Реакція росії зумовлена спробою нав'язування українському народу та відсутністю здорової церковної свідомості», — підкреслив Варфоломій.

Його Всесвятість зазначив, що Константинопольська Церква простягнула руку допомоги росії у вирішенні українського питання, але зусилля не дали результату з вини російської сторони, яка цього не визнає. «Керівництво московської церкви намагається насадити нову еклезіологію, яка руйнує церковний порядок на основі нових даних. Але вони мають розуміти, що єдиною гарантією єдності православ'я є Вселенський Патріархат. Без Вселенського Патріархату Православ'я потрапить у вир націоналізмів, у замкнутість самодостатності, у зневагу сучасного світу», — сказав Патріарх Варфоломій.

Він додав, що рпц продовжує звинувачувати Вселенський Патріархат у напруженості у православних відносинах, а «напрругу створює росія, яка неканонічно увійшла в юрисдикцію Александрійського Патріархату, запламувавши імідж Православ'я перед очима християнського світу».

У своєму відеозверненні Вселенський Па-

тріарх наголосив, що керівництво рпц вважає, що втручання Вселенського Патріархату «створило розкол у православ'ї». «Для нас це неправда. Надання автокефалії є істотним внеском у єдність Православ'я як практичного вираження православної еклезіології та багатовікової церковної практики», — наголосив Вселенський Патріарх.

За його словами, саме дії рпц загрожують єдності Православ'я, а не відповідь Вселенського Патріархату на запит українського народу. Він підкреслив, що папські претензії має рпц, а не Вселенський Патріархат. «москва не визнає права українців на автокефальну Церкву, тому що хоче їх пригнічувати, хоче перетворити Православ'я на конфедерацію Церков, щоб мати слово. Її відверто зарозумілий і гегемоністський менталітет підкреслить ключову роль Вселенського Патріархату в православному дискурсі. Автокефалія України є здійсненим фактом Церкви і не може бути скасована ні пропагандою, ні війною. російська церква нещадно переслідує матовбивство. Ми всі є свідками катастрофи, яка розгортається на українській землі. Припинення вогню має бути досягнуто негайно», — підкреслив патріарх Варфоломій.

Він закликав усі Православні автокефальні Церкви, які ще не зробили цього, продовжити процес визнання Автокефальної Церкви України. «Ми закликаємо всі Православні автокефальні Церкви, які ще не зробили цього, продовжити процес визнання, висловлюючи таким чином свою підтримку стражденному українському народу, а російську церкву — вибачитися за те, що вона завдала православ'ю. Натяки на зв'язок між війною та наданням автокефалії — це вигадки хворої уяви, щоб приховати злочин, який зараз коїться в Україні. Православний український народ ніколи не змиритися з тим, щоб його Церква й надалі була підпорядкована московському патріархату, який благословив напад на його батьківщину», — заявив Вселенський патріарх.

«LRT.lt»

ЛУКАШЕНКО: Я ВІЙНУ НЕ ПОЧИНАВ, ВИННІ ПАПА І ЄВРЕЇ, НАЩО ВИ ОБМАНУЛИ РОСІЮ

На пресконференції 26 січня 2025 року — в день фейкового переобрання Олександра Лукашенка на сьомий термін президентського правління, журналіст «France Press» запитав диктатора: чи не шкодує він, що надав територію Білорусі для російського вторгнення в Україну?

У відповідь Лукашенко заявив, що ні про що не шкодує, й відзначився антисемітським висловом, пише «Espresso» з посиланням на білоруський портал «Zerkalo». «Я ні про що не шкодую. Ні про що. Я не воюю, у війну не втягнувся і свою країну не втягнув. Але ми допомагаємо росії. І коли західники і ви мені чимось дорікаєте, я кажу, що у вас 57 країн допомагають Україні, а я один. Одна країна», — зазначив самопроголошений президент Білорусі, зазначаючи, що журналіст «усе перебрехав».

За словами Лукашенка, в лютому 2022 року росія після проведення навчань виводила з території Білорусі війська «із Західно-Сибірського якогось там округу, із Зауралля, сибіряки там були, східний округ». Раптом вони «під Гомелем завернули й пішли на південь, в Україну». Мовляв, багато тисяч війська вже було виведено, залишилося яких «20-30 тисяч», які повернули

повз Гомель і пішли прямо до Києва. «Пошукайте, хто спровокував цю війну. Нехай путін розповість вам, як це було. (...) А потім ви разом із Папою Римським та євреями Ізраїлю почали казати путіну: слухай, ну треба відвести від Києва, і все, і війна закінчиться, ми більше не будемо, не хочемо і таке інше. Ви знову обдурили росію», — обурився Лукашенко.

Також Лукашенко наголосив, що не командував російськими військами, а тому не причетний до їхніх дій щодо України.

«Він (путін — ред.) із Києва вивів війська. Тоді як ще два тижні — і Києва не було би. І хто би воював потім? Тому не треба мені дорікати, що я туди ввів війська. То були війська не білоруські. Я відповідаю за білоруські», — сказав Лукашенко. «Але ж вони були на вашій території», — перебив його журналіст.

«Гомель — це білоруська територія. І війська з цієї території входили через Чорнобильську зону, через Гомель конкретно дорогою. Там одна дорога, іншої немає. Чим ви займалися там з американцями та українцями, що пропустили (на) 200 кілометрів російські війська? Прошльопали? Ну, то шукайте винних у себе! А на мене це не треба скидати», — такою була відповідь.

«CREDO»

ВСЕЛЕНСЬКИЙ ПАТРІАРХ ПОХВАЛИВ УКРАЇНЦІВ ЗА МУЖНІСТЬ У БОРОТБІ ЗА СВОБОДУ ВІРОСПОВІДАННЯ

Вселенський Патріарх Варфоломій, виступаючи 27 січня на сесії Парламентської асамблеї Ради Європа (ПАРЄ), висловився про те, як «невиправдана війна росії призвела до незворотної шкоди екосистемам країни, зробивши невидимий і непередбачуваний вплив на зміну клімату в регіоні та за його межами».

Він також зазначив, що «розвиток і зрілість Православної Церкви України демонструють, як солідарність і єдність працюють на практиці, а не тільки в теорії».

«Дарування і визнання Вселенським Патріархатом своєї автокефалії, а саме церковного самоврядування, шість років тому, в січні 2019 року, демонструє, як канонічний порядок і пастирська турбота можуть загоїти розбіжності і рани століть. Це також підтверджує, що стародавні канонічні принципи Православної Церкви можуть розв'язувати сучасні проблеми в розділеному світі. Увесь світ щодня є свідком того, як мужній народ України боровся і багатьом жертвував за незалежність від гноблення та за свободу віросповідання. Однак ту саму пристрасть до життя і свободи ми спостерігаємо і в Естонії, і в Литві. І Вселенський Патріархат, як і раніше, прихильний до реагування на подібні заклики до церковної цілісності та суверенітету, поважаючи особливі та недвозначні потреби кожної церкви і кожної громади. Водночас, у нашій традиції, що склалася протягом багатьох століть, ми прагнемо поважати унікальну самобутність кожної культури, заохочуючи їх конструктивно брати участь у зустрічах і діалозі з рештою світу, уникаючи тим самим інтроверсії та дискримінації. Цей баланс вимагає мудрості в розрізненні основних традицій і адаптованих практик, між фундаментальними принципами і контекстуальними виразами».

Фото: Черкаська ОДА «Духовний фронт України»

БУДАНОВ ПЕРЕДАВ ПРЕДСТОЯТЕЛЮ ПЦУ ЕПІФАНІЮ ВІДНАЙДЕНУ ІКОНУ ХІХ СТОЛІТТЯ

Начальник ГУР МО України генерал-лейтенант Кирило Буданов передав Предстоятелю Православної Церкви митрополиту Епіфанію ікону ХІХ століття "Свята Трійця", що тривалий час вважалась втраченою, повідомила пресслужба ГУР.

"Збереження української духовної та культурно-мистецької спадщини має дуже важливе значення, тому ми з честю передаємо віднайдену реліквію туди, де вона повинна бути — до Православної Церкви України. Хай вона продовжить допомагати усім українським вірянам, як це було упродовж століть", — сказав Буданов, якого цитує пресслужба.

Фото: PICV

«ЗА МУКИ І СМЕРТЬ НАШИХ БРАТІВ І СЕСТЕР...»:

➔ Закінчення з стор. 8

в'язниці «Святий Хрест». Там познайомився з оунівцем, багатолітнім в'язнем польських, німецьких і радянських тюрем Петром Дужим. За спогадами Дужого, юнак справив на нього неабияке враження.

Попри нелюдські умови ув'язнення, Лемик не нарікав на долю, тримався гідно, не втрачаючи оптимізм та життєрадісність. На запитання Петра Дужого: «Коли ж, Миколо, йдеш на волю?» — відповідав з усмішкою: «З неділі, щоправда, ще не відомо, з якої неділі, але це таки буде з неділі».

Юний Лемик був чи не єдиним у в'язниці, хто змушений був носити кайдани. Але жага до життя перемогла все — Лемик навчився знімати кайдани, що згодом врятувало йому життя. Як Микола і жартував, він вийшов із в'язниці саме в неділю, 1939 року. Його втеча сталася на початку Другої світової війни, коли в'язнів переводили до іншої в'язниці.

Лемику вдалося майже неможливе — зняти кайдани і втекти. Лікувати його взялася одна українська родина на Закерзонні, а за деякий час Микола Лемик уже вчителюватиме в цьому селі. На деякий час він випав з активного оунівського життя, проте від долі не втечеш.

За деякий час ОУН почала активно творити підпільну мережу на території Холмщини, а націоналісти дізналися про те, що легендарний Микола Лемик живий і здоровий. А якщо доля дала другий шанс, то часу для роздумів не було.

Микола Лемик повертається до активного життя, опиняючись у Кракові, де йому доручили очолити реферантуру з так званих «калакутських справ» («калакутами» називали сполонізованих на той час українців), тож перед Лемиком постало завдання поширювати українські ідеї поміж населення Холмщини та Підляшшя.

«Ви, певно, призначені одне для одного...»

Здавалося б, життя Миколи Лемика було настільки насиченим роботою, що в ньому не могло бути місця для приватних справ. Проте кохання його не оминуло — 23 травня 1940 року на панахиді біля греко-католицької церкви в Кракові Іван Климишин познайомив його з майбутньою дружиною, сказавши: «Ви, певно, призначені одне для одного».

Люба мала схожі з Миколою Лемиком погляди, тож не дивно, що їй також заповідався тернистий шлях. Вже на схилі років, після всього пережитого, Люба Возняк поділиться безцінними спогадами з Василем Овсієнком: «Коли настав 1939 рік, Україна була вже готова до боротьби. Батько наш був у «Просвіті», після поляків прийшли більшовики. Я перша перейшла Сян, пішла за кордон. За мною перейшли батько і сестра. Брат Степана Бандери Василь згодом одружився з моєю сестрою Даркою.

Василь забрав мене у Краків, тож я трошки в них жила, потім пішла на курси машиністок. Потім і Степан одружився, а коли він одружувався, то була я, Василь, ще хтось з організації. Взагалі Степан був дуже скромний, він не хотів робити собі якогось весілля. Казав: «Як запросити, то всіх або нікого».

Дружиною Степана Бандери стала Слава Опарівська, мама її вчителювала. З моїм майбутнім чоловіком познайомив Микола

Климишин, почали зустрічатися. Одного разу Микола Лемик прийшов і категорично запровадив мене до церковці, там ми одружилися. Я захотіла, щоб на наших обручках було написано «23 травня 1940 рік», коли ми познайомилися. Не день шлюбу, а такий пам'ятний для нас день смерті Коновальця».

Оскільки прізвище Лемик було на той час занадто відоме, то вирішили взяти шлюб за прізвищем Синишин (належало одному з побратимів Миколи, який на той час вже загинув).

Після проголошення у Львові 30 червня 1941 року соротниками Степана Бандери Акта відновлення Української держави необхідно було вирушити на схід, аби пропагувати ідеї незалежності. Одну з похідних оунівських груп очолив Микола Лемик.

«Він міг залишитися в Галичині і не наражатися на смертельну небезпеку, — пригадувала пані Люба, — проте Микола йшов у Велику Україну з нестримним бажанням та піднесенням. Виконуючи завдання ОУН, я теж пішла за ним слідом. Його не хотіли посилати, тому що він сидів, а то була досить голосна справа. І мене він питав: «Слухай, ти мене можеш не пустити? Ти могла б мене не пустити?». Звичайно, що не могла. Ми були однолітки та виховувалися одночасно. Він тоді сів, коли я працювала в організації. Він мені казав: «Я ж за ту Україну відсидів стільки! Ти й справді не змогла би мене не пустити...».

Микола Лемик мав дістатися до Харкова, вислав зв'язкового, щоб дружина могла долучитися до нього, та коли вона прийшла в Полтаву, його вже не було серед живих... У жовтні 1941 року Миколу Лемика заарештували німецькі спецслужби.

Доля самої Люби Лемик також склалася трагічно. Протягом 1943-1945 років працювала на підпільній радіостанції «Вільна Україна», яка передавала в ефір інформацію про діяльність ОУН та УПА російською, французькою та англійською мовами. У 1947 році рішенням «особливої наради» МГБ була засуджена на 25 років ув'язнення.

У мордовських таборах каралася майже 9 років, аж до настання «хрущовської відлиги». Завжди вирізнялася активною позицією, всіма методами захищаючи людську гідність за нелюдських умов.

У листівках, які Любов Лемик поширювала серед в'язнів, ішлося про те, що немає поділу серед українців на східняків та західняків. Зверталася також до політв'язнів з проханням не співпрацювати з адміністрацією, не ставати «батоном над чужими і над своїми». А за те, що влаштовувала численні свята, великодні вечори, каралася у карцері.

Проте ніщо не зламало волю українки, за нелюдських умов життя вона змогла зберегти свою гідність. Коли вже з'явилася можливість оселитися у своїй племінниці Дарії (до Івано-Франківська Любов Лемик переїхала у 1967 році), своє життя присвячувала тим, хто того найбільше потребував.

«Вона стільки всього пережила, перетерпіла, але не втратила якоїсь особливої доброти, — згадувала племінниця. — Так чесно і самовіддано життя вдається прожити не кожному».

...Проте подружжю Лемиків це вдалося — в ім'я України і її майбутнього.

Фото: «Україна молода»
Наталія Осипчук, «Україна молода»

e-mail:
ukrradiofm@gmail.com

Facebook:
Lyubomyra Matviyas

ПОСТУП

українська радіопрограма

Щонеділі 9-10 год. вечора
на хвилях FM 88,9
у прямому ефірі

www.cirvfm.com

Новини з України та світу
Інтерв'ю та дискусії

Замовляйте у нас музичні вітання

Слухайте і підтримуйте нас!

Розрахунковий рахунок #43282
у кредитовій спілці Будучність

Керівник і ведуча - Любомира Матвіяс

Steve M. Woloshyn

Sales Representative

7045 Edwards Blvd.
Suite 401 Missis-
sauga, ON L5S 1X2

Office: 905-565-9200

Fax: 905-565-6677 Cell:
416-823-5551

www.SteveWoloshyn.com

Email:swoloshyn@trebnet.com

Пам'ятайте, що з кожного продажу я жертвую, у Вашому імені,
\$500 на Euromaidan для допомоги українським військовим.

Будьмо в КОНТАКТ-і

ONTARIO: Thursday at 10:00 PM
Sunday at 3:00 PM
Tuesday at 8:00 AM

ALBERTA: Sunday at 10:00 AM

British Columbia: Sun 11:00 AM

Next GEN!

ON: Thu at 11:00 PM, Sat at 9:30 PM, Sun 4:00 PM

AB: Thu at 1:30PM, Sat. 1:30 PM BC: Sat at 11:00 AM

ALBERTA KONTAKT: AB: SUN 3:00 PM, Mon 8:00, Tue 3:00 PM

ON: TUES 7:00 AM BC: SAT 15:00

STUDIO@KONTAKT.CA

КУПУЄТЕ ЧИ
ПРОДАЄТЕ, -
ПОСИЛАЙТЕСЯ
НА ОГОЛОШЕННЯ В
«ГОМОНІ УКРАЇНИ»!

ОГОЛОШЕННЯ

Тел.: (416) 516-2443
Факс: (416) 516-4033
e-mail: homin@on.aibn.com

FRIENDS OF UKRAINE DEFENSE FORCES DONATE TODAY

CONSERVATIVES WILL ALWAYS
SUPPORT UKRAINE

- ✓ Conservatives are committed to providing Ukraine with the **weapons and resources they need to win**
- ✓ Conservatives called on the Liberal government to **donate 83,000 CRV-7 rockets to Ukraine**
- ✓ Conservatives started **Operation UNIFIER to train Ukrainian troops**
- ✓ Conservatives support sending more Canadian energy to Europe to **end their dependence on Russian gas**

*Slava Ukraini!
Heroyam Slava!*
*Слава Україні!
Героям слава!*

DANE LLOYD MP
STURGEON RIVER—PARKLAND

PIERRE POILIEVRE
LEADER OF THE OFFICIAL OPPOSITION

DANE.LLOYD@PARL.GC.CA • 780-823-2050 • DANELLOYD.CA

UCRAINICA RESEARCH INSTITUTE
Invites you to attend the lecture

**HIDDEN IN PLAIN VIEW –
THE ROLE OF INFLUENCERS IN RUSSIA'S
INFORMATION OPERATIONS**

Thursday, February 13, 2025 – 7:00 pm
Westminster Room – Old Mill Toronto, 21 Old Mill Road

Marcus Kolga is a documentary filmmaker, journalist, human rights activist and a leading Canadian analyst of foreign disinformation and influence operations. He founded DisinfoWatch.org in 2020 to monitor and analyze foreign disinformation targeting Canada. He also is a senior fellow at the Macdonald-Laurier Institute Center for Advancing Canada's Interests Abroad, and has led the Canadian civil society campaign for Magnitsky human rights sanctions legislation. Marcus Kolga was made a member of Estonia's Order of the White Star by President Toomas Hendrik Ilves in 2017, and was awarded the Latvian Defense Ministry's Medal of Honour in 2019.

Visit website www.ucrainica.ca for more information and to print your parking pass

Event sponsors:

BCU Financial

**DEPOSIT
SPECIAL**

4.10%^{*} 100 days

3.60%^{*} 13 months

**TAKE ADVANTAGE OF WINTER SAVINGS
WITH BCU FINANCIAL!**

/BCUFinancial

/bcu-financial-group/

@bcufinancialgroup

Visit your local BCU Financial Branch or bcufinancial.com for more details.

* Terms and conditions apply: 100-day and 13-month terms only; NEW and EXISTING money; includes Registered and Non-Registered Funds. We reserve the right to change, extend or withdraw this offer at any time. Offer valid from January 13, 2025. Rates are annual and subject to change.